

ဌာနကဏ္ဍေး
သက်တော်စောင့်

မင်းခိုင်စိုးစင်

အခန်း (၁)

ရထားက သူ့ကို ထားရစ်ခဲ့ပြီ။

မြို့ ငယ်ကလေး တစ်မြို့ ၏ ဘူတာရုံ ကုပ်ကုပ်ကလေးထဲတွင် သူ တစ်ယောက် တည်း မတ်တတ်ရပ်လျက် ကျန်ရစ်၏ ။ တစ်စထက်တစ်စ သူ့ထံမှ ရွေ့လျား ဝေးကွာစပြု နေသော ရထား၏ သံမဏိ ကိုယ်ထည်ကြီး လျှောတိုက်သွားပုံ ပြေပြေပြစ်ပြစ် သက်တောင့်သက်သာ ရှိလှသည်။ တကယ်တော့ သက်တောင့်သက်သာရှိစွာ မနေထိုင်တတ်ခဲ့သူမှာ သူသာလျှင် ဖြစ်၏ ။

ငါ တစ်ယောက် တည်း အထီးကျန်ခဲ့ပြီဟူသော အတွေး သည်ပင် ရထားကို အဆမတန် ရှည်လျားလွန်းနေသည်ဟု အောက်မေ့စေ၏ ။ သူ့မှာ တစ်ခုခု လုပ်စရာ ရှိနေသော်လည်း ဘာတစ်ခုမှ လုပ်စရာမရှိသလို ထင် ချင် ချင် ဖြစ်နေ၏ ။ ဘဝဆိုတာ ဒါပဲလား ။ တစ်ခုခု လုပ်စရာရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာတစ်ခုမှ လုပ်စရာမရှိဘူးလို့ အောက်မေ့ပစ်လိုက် ချင်ရင်လည်း ဖြစ်တာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။

သူ့ကိုယ်သူ ဘာအတွက်မှ အဆင်သင့် မ ဖြစ်သေးဟု ခံစားရလေသည်။

ဘူတာရုံ အုပ်ကြပ်ခေါင်မိုး နီနီအစပ်တွင် ငှက်ကလေး နှစ် ကောင် နားနေသည်ကို မြင်ရ၏ ။ ရေနံချေးရောင် ညို မှိုင်းနေသော ဘူတာရုံပုပ္ဖကလေး၏ အသွင်အပြင်သည် စိန်ပန်းပင်ပေါက်ကလေးများ ၊ စက္ကူပန်းရုံကလေးများ အကြားတွင် တစ်စုံတစ်ရာကို လျှို့ ငှက်ထားသည့် ပုံပေါက်နေလေသည်။ မြက်ခင်းစိမ်းကလေးပေါ်တွင် အနီရောင် ၊ အဝါရောင် စိန်ပန်းပွင့်တွေ ပြန့်ကျဲနေကြသည်။ ပန်းနုရောင် စက္ကူပန်းခြောက်ခြောက်များ ကိုလည်း အဆုပ်လိုက် အထွေးလိုက် တွေ့ ရ၏ ။

ဘူတာရုံအစပ် မြေနီလမ်းကလေးအတိုင်း သူ ဆင်းလာခဲ့သည်။

မြို့ ထဲသို့ ဝင်ရန် တစ်ခုခုတော့ စီးရပေလိမ့်မည် ။ မြင်းလှည်း ဖြစ် ဖြစ်၊ ဆိုက်ကား ဖြစ် ဖြစ်ပေါ့ဟု သူ စိတ်ကူးလိုက်၏ ။ ဘယ်လောက်ဝေးဝေး သွားရသည်ကို

သူမသိသေး။ သည်မြို့ ကလေးကို သူ ပထမ ဦးဆုံးအကြိမ် ရောက်ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။
သူ့အဖေကိုသာ သည်မြို့ ကလေးမှာ တွေ့လိုက်ရသည်ဟု သတင်းမကြားခဲ့ရလျှင်
သူ့တစ်သက်တာအတွင်း : သည်မြို့ ကလေး နှင့် ပတ်သက်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဟုပင်
ပြောရပေလိမ့်မည် ။

အင်း : အခုတော့ ပတ်သက်လာရပြီပေါ့လေ။ အဖေ့ကြောင့် ဆိုပါတော့ ။
အင်း : ဒီလိုလည်း ပြောလို့မရသေး။ အဖေက ငါ့ကို လိုက်ရှာပါသားရယ် ဟု မှာ
ခဲ့သည်မဟုတ်။ သူ့ဘာသာ သူ သွားချင်၍ သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်ဘာသာ
ကိုယ် လိုက်ရှာခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏ ။ အင်း : ဒါဆို ဒီမြို့
ကလေးနဲ့ လာပတ်သက်ရတာ ငါ့ကြောင့် ပဲပေါ့ဟု တွေ့ :လိုက်၏ ။ ဟင့်အင်း ဒါလည်း
သိပ်မဟုတ်လှသေး။ သူ့စိတ် နှင့် သူ့ကိုယ်သာဆိုလျှင် အဖေ့ကို လိုက်ရှာ ဖြစ်မည်
မဟုတ်သည်မှာ သေချာပါသည်။ သွားပါစေပေါ့။ အဖေ့ဘာသာ အဖေ လွတ်မယ် ကျွတ်မယ်
ထင်တဲ့နေရာ သွားစမ်းပါစေ။ အဖေရဲ့ ငြိမ်းချမ်းမှု ကို အဖေ့ဘာသာ အဖေ ရှာဖွေပါစေ။
သူ့အနေဖြင့် လိုက်ခေါ်စရာ အကြောင်းမရှိ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရလျှင်
လိုက်အနောက်အယုက် ပေးစရာ အကြောင်းမရှိ။

လူဆိုသည်မှာ သူ့ကိုယ်သူ ဖြစ်စေ၊ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဖြစ်စေ လွတ်လပ်စွာ
ရွေးချယ်ခွင့် ရှိသင့်သည် မဟုတ်လား။ သူ ကတော့ ထိုသို့ပင် ခံယူထား၏ ။ လူ၏ တတ်နိုင်မှု
အစွမ်းသည် အကန့်အသတ် ရှိပါသည်။ အများ ဆုံးတတ်နိုင်လျှင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ပြု
ပြင်ပြောင်းလဲယူမည် ။ လွယ်တော့ အတော် မလွယ်သော ကိစ္စ ဖြစ်၏ ။ တန်ပြန် ဆန့်ကျင်မှု
များ ၏ အတိုက်အခိုက်ကို ခံရမည် ။ နောက်ပြီး ကိုယ့်လိုပင် လောကကြီးကို မိမိစိတ်ကြိုက် ပြု
ပြင် ပြောင်းလဲချင်သူများ ကလည်း ရှိဦးမည် ။ ထိုသူတို့၏ စိတ်ကြိုက် နှင့် မိမိ၏ စိတ်ကြိုက်
မတိုက်ဆိုင်ဘူးဆိုလျှင် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရဦးမည် ။ လောကကြီးကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲယူဖို့
ဆိုသည်မှာ တော် တော် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဘဝင်မြင့်တတ်သူများ နှင့် သာ
သက်ဆိုင်သည့်ကိစ္စ ဖြစ်၏ ။ လောကကြီးသာ နှံ့စေးတုံးတစ်တုံး ဖြစ်မည် ဆိုလျှင် ထိုသူများ
ကို လောက်စာလုံး လုံး၍ ရောင် :ပစ်ကြပေလိမ့်မည် ။ နောက် သူတို့အချင်းချင်း အပေးအယူ

မတည့်သည့်အခါ တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် လေးခွ ကိုယ်စီဖြင့် ပစ်ကြပါစေပေါ့။ ဒါပါပဲ။
ထိုသို့ မတတ်နိုင်ဘူးဆိုလျှင် အနည်းဆုံး တတ်နိုင်တာ ကတော့ ဘာကိုမှ ပြောင်းလဲ မပစ်ဘဲ
နဂိုရှိနေသည့်အထဲမှ ကိုယ်ကြိုက်ရာကို ရွေးချယ်သွားရန် ဖြစ်သည်။

အဖေသည် အများ ဆုံးကို မတတ်နိုင်ခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့် သူ တတ်နိုင်သည့်
အနည်းဆုံးကို လုပ်သွားခဲ့သည်။ မိသားစုကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး သူ့ ငြိမ်းချမ်းမှု ကို သူ ရှာရန်
ထွက်ခွာသွားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သွားပါစေ ဘာ ဖြစ်လဲ။

ပြဿ နာက တစ်ခုတည်းသာ ဖြစ်သည်။ အမေ။ အမေက သူ့ လို
သဘောမထားနိုင်။ စင်စစ် အဖေ မရွေးချယ်ချင်သော ပတ်ဝန်းကျင် ဖြစ်အောင် ဖန်တီးသူမှာ
လည်း အမေ။ အဖေ့ကို ထိုပတ်ဝန်းကျင်ထဲ ပြန်ဆွဲသွင်းရန် သူ့ ကို
လိုက်ရှာခိုင်းလိုက်သူမှာ လည်း အမေပင် ဖြစ်သည်။ အဖေသည် မီးခြစ်တစ်လုံး မ
ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ အတော် ကံကောင်းသည်ဟု သူ ထင်သည်။ မီးခြစ်တစ်လုံးသာဆိုပါက
အမေက ခဏခဏ ဓာတ်ဆီဖြည့်ပြီး မီးတောက်အောင် ခြစ်နေသည်မှာ သေချာသော ကြောင့်
ဖြစ်သည်။

မြေနီလမ်းကလေးအဆုံး ကုက္ကိုပင်ရိပ်တွင် ဆိုက်ကားတစ်စီး ရပ်ထားသည်ကို
လှမ်းမြင်ရသည်။ သူ ထို ကုက္ကိုပင်ဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်၏ ။ အနီးသို့ ရောက်သော အခါ
ဆိုက်ကားသမားလေးက

“ဆိုက်ကား ငှားမလား ဆရာ”

ဟု လှမ်းမေး၏ ။ သူက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင်း မြို့ ထဲကို ဘယ်လောက်လဲ ဟု
မေးလိုက်သည်။ ဆိုက်ကားသမားလေးက

“လေးဆယ်တော့ ပေးပါ ဆရာ”

“မင်း ဟာက မများ ဘူးလားကွ”

“ဘယ်လောက် နီးနီး ဆိုက်ကားပေါ်တက်ထိုင်ရုံနဲ့ သုံးဆယ်ယူတာ ဆရာရဲ့။”

ဘုရားရေ ဒီကောင့် ထိုင်ခုံမှာ ရွှေတွေ များ ချထားသလား။

အထဲမှ အုန်းဆံ့မျှင်များ ပေါက်ထွက်နေပြီ ဖြစ်သော ဆိုက်ကားကူရှင်ပေါ်သို့ သူ တက်ထိုင်လိုက်သည်။ ကျန်ဆိုက်ကားသမား တစ်ယောက် ကို သူလှမ်းကြည့် ဖြစ်သေး၏ ။ ထို တစ်ယောက် ကတော့ ခရီးသည် မရဘဲ နေရစ်ခဲ့ရတော့မည် ကို တွေးကာ သူ့စိတ်ထဲ အားနာသလို ဖြစ်မိသည်။ ကံ ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက် ကြောင်လိုက်သလဲလို့။

ဘာမှ အားနာစရာမရှိသည့် ကိစ္စကို ကြံဖန်ပြီး အားနာနေမိခြင်း ဖြစ်သည်။ အင်းလေ ငါ တစ်ယောက် တည်းက ဆိုက်ကား နှစ် စင်းလုံး ကို ငှားစီးလို့ ဖြစ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ တစ်စီးစီး ကတော့ ကျန်နေရစ်ခဲ့ရမှာ သေချာသည်။ ဘာမှ အားနာနေစရာမလို၊ ကံ မေ့လိုက်တော့။

ခက်တာက သည်ဘူတာတွင် ဆင်းသော ခရီးသည်က သူ တစ်ယောက် တည်း။ ကျန်သော ဆိုက်ကားအဖို့ ခရီးသည် ထပ်ရစရာမရှိ။ သည်အတိုင်း ထိုင်ခုံဗလာဖြင့် အိမ်ပြန်ရပေလိမ့်မည် ။ သူ တွေးရင်း မျက်နှာပူသလို ဖြစ်လာ၏ ။

သို့သော ဆိုက်ကားနှစ် စီးပေါ်တွင် သူ တစ်ယောက် တည်း ဟိုဘက် ခြေထောက်တစ်ချောင်း၊ သည်ဘက် ခြေထောက်တစ်ချောင်း ကိုးရိုးကားရား ခွစီးနေပုံကို စိတ်ဖြင့် မြင်ယောင်ကြည့်လိုက်သော အခါ မျက်နှာပူချင် စိတ်ပင် ပျောက်သွား၏ ။ အင်း ဒီလိုပါပဲလေ၊ တစ်ခါတလေ လောကကြီးမှာ တစ်ယောက် နဲ့ တစ်ယောက် ဘယ်လိုမှ ကူညီဖို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စမျိုးတွေ ရှိတတ်တယ် မဟုတ်လား။ ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ။ မျက်နှာလွှဲနေလိုက်ရုံ ရှိတော့တာပေါ့။

သူ စီးသော ဆိုက်ကားက ထိုကျန်နေရစ်ခဲ့သူ အနီးမှ ဖြတ်သွားသော အခါ သူ အလိုလို မျက်နှာလွှဲနေ ဖြစ်သည်။ သို့သော အတော် လေးလွန်သွားပြီးချိန်တွင် သူမနေနိုင်၊ လှည့်ကြည့်မိပြန်၏ ။ ကျန်နေရစ်ခဲ့သော ဆိုက်ကားဆရာသည် သူ့ဆိုက်ကားပေါ်တွင် မျက်နှာကို ဝါးဖတ်ဦးထုပ်ဖြင့် ဖုံးကာ ငြိမ်းချမ်းစွာ ငိုက်မျှိုးနေသည်ကို လှမ်းမြင်ရ၏ ။

ကောင်းပါသည်။ သူ မရလိုက်သော ခရီးသည်အတွက်လည်း ဘာမှ

မကြောင့်ကြ ဝန်တိုနေပုံမပေါ်။ တစ်စုံတစ်ခု၏ ကယ်တင်ခြင်းကို ခံရဖို့အတွက်လည်း ပူပန် မျှော်လင့်နေပုံမရ။ ဘာကိုမှလည်း ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားနေဟန်မတူ၊ ကောင်းပါသည်။

သူ အနည်းငယ် ဘဝင်ကျသွား၏ ။ နေရာတကာ လျှောက်ကယ်တင် ချင်နေသော သူ့စိတ်ကို သူ ပြန်ပြင်ဆင်ရဦးမည် ။ ‘ပျက်အစဉ်’ ဖြစ်ခဲ့သော စိတ်ဓာတ်များ သည် ပြင်လျှင် အတော် ကြာတတ်ပါသည်။

“ဆရာ ဈေးရှေ့အထိ သွားမှာ လား”

သူစီးလာသော ဆိုက်ကားသမားလေးက မေးသည်။ ရုတ်တရက် သူ ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားပြီးမှ -

“အင်း ဒီလိုလုပ်ကွာ။ ငါ့ကို တည်းခိုခန်းတစ်ခုခုဆီ ပို့ပေးပါကွာ။ သိပ်အကောင်းစား တည်းခိုခန်းကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် နဲ့ နားအေးပါးအေး နေလို့ရမယ့် တည်းခိုခန်း ခပ်သေးသေးပေါ့ကွာ”

ဆိုက်ကားသမားလေးက ခပ်ခနဲ ရယ်လိုက်ပြီး

“ဆရာ ဒီမြို့ ကို တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဖူးဘူးနဲ့တူတယ်”

သူ အနည်းငယ် အံ့အားသင့်သွားပြီး

“အေး မရောက်ဖူးဘူးကွာ။ ဒါ ပထမဦးဆုံးပဲ၊ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

“ဆရာက တည်းခိုခန်းတွေ လျှောက်ရွေးနေတာကိုး။ ကျွန်တော် တို့ မြို့ မှာ တည်းခိုခန်းက တစ်ခုပဲရှိတာ ဆရာရဲ့ ။ အကောင်းစားတွေ ၊ အလတ်စားတွေ ၊ အနိမ့်စားတွေ ၊ နားအေးပါးအေး နေချင်တာတွေ ဘာတွေ ညာတွေ လျှောက်ရွေးနေစရာကို မရှိဘူး။ ဆရာကလည်း ကျွန်တော် တို့ မြို့ ကလေးက ကျဉ်းကျဉ်းကလေး ဥစ္စာ”

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိ၏ ။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် သူ့အဖေ ဒီမြို့ တွင် ရှိနေသည်ဆိုပါက ထိုတစ်ခုတည်းသော တည်းခိုခန်းမှာ ပင် တည်းရပေလိမ့်မည် ။ ရှာမတွေ နိုင်စရာအကြောင်း မရှိတော့။ သူနှင့် အဖေ ဆုံကို ဆုံကြရမည် ။

သူက သေချာသွားအောင် ဆိုက်ကားသမားလေးကို မေးကြည့်လိုက်မည် ဟု စိတ်ကူးလိုက်ပြီး

“ညီလေး မင်း ဆိုက်ကားက နေ့တိုင်း ဘူတာရုံမှာ ပဲ ဂိတ်ထိုးတာလား။”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ တခြားအချိန်တွေ ကျတော့ ဈေးနဲ့ မြို့ ထဲ လျှောက်နင်းရတာ ပေါ့။ ရထားချိန်နီးရင်တော့ ဘူတာမှာ သွားစောင့်တာပဲ”

သူက ‘ညီလေး’ ဟု သုံးနှုန်းလိုက်တာကြောင့် ဆိုက်ကားသမားလေးကလည်း ‘ဆရာ’ ဟု ခေါ်နေရာမှ ‘အစ်ကို’ ဟု ပြောင်းခေါ်သည်။ ဆိုးတော့မဆိုး။ ဒီဆိုက်ကားသမားလေးနှင့် ရင်းနှီးထားဖို့ လိုအပ်ကောင်း လိုအပ်ပေလိမ့်မည် ။

သူက ခရီးဆောင်အိတ် ဘေးဖစ်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီး သူ့အဖေ၏ ဓာတ်ပုံကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ နောက် ဆိုက်ကားသမားလေးကို လှမ်းပြလိုက်ပြီး

“ညီလေး လွန်ခဲ့တဲ့ လေး ငါး ခြောက် ရက်လောက်တုန်းက ဒီလူကြီးကို စောစောက မင်းပြောတဲ့ တည်းခိုခန်းကို ပို့ပေးရသေးလား။”

ဆိုက်ကားက အရှိန်လျှော့ကျသွားသည်။ ကောင်လေးက ဓာတ်ပုံကို မကြည့်သေးဘဲ သူ့မျက်နှာကိုသာ အကဲခတ်သလို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်၏ ။ ဆိုက်ကားသမားလေး၏ မျက်လုံးထဲတွင် ထိတ်လန့် စိုးရိမ်စိတ်တွေ လင်းလက်သွားသည်ကို သူ မြင်လိုက်ရသည်။

ဆိုက်ကားသမားလေးက

“အစ်ကိုက ထောက်လှမ်းရေး ကလား။”

သူက စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် တစ်ချက် ရယ်လိုက်ပြီး

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ငါက ငါ့အဖေကို လိုက်ရှာနေတာပါ။ အဖေက စိတ်ဆိုးပြီး အိမ်ကဆင်းသွားလို့ကွ။ ဒါ ငါ့အဖေ ဓာတ်ပုံပါ”

ဆိုက်ကားသမားလေးက ဓာတ်ပုံကို ယူပြီး ကြည့်သည်။ နောက် သူ့မျက်နှာကို

တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြန်၏။ ထို့နောက် ဓာတ်ပုံကို အသေအချာ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ကာ စဉ်းစားနေပြီးမှ ခေါင်းကို တစ်ချက် ခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် မတွေ့ဖူးဘူး”

“ဒါဆို ဟို နောက် တစ်ယောက် ကော”

ဘူတာတွင် ကျန်နေရစ်ခဲ့သော ဆိုက်ကားသမားကို ရည်ညွှန်း၍ မေးလိုက်သည်။
ဆိုက်ကားသမားလေးက တစ်ခဏကြာအောင် စဉ်းစားနေပြီးမှ

“မပြောတတ်ဘူး အစ်ကိုရ။ ကျွန်တော် တို့မြို့ ကလေးမှာ ခရီးသည် အဆင်းအတက် သိပ်မရှိလှပါဘူး။ တစ်ယောက် စ နှစ် ယောက် စလောက်ပါ။ ကျွန်တော် မမြင်ဘဲနဲ့တော့ မနေပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် က ခရီးသည် ရလို့ ထွက်သွားပြီးတဲ့နောက်မှ ဘူတာရုံထဲက ထွက်လာတယ် ဆိုရင်တော့ မသိဘူးလေ အစ်ကို”

သည်အတိုင်းဆိုလျှင် ဘာမှ တစ်ထစ်ချ တွက်ဆထား၍ မရသလို ဖြစ်နေသည်။ သူ အနည်းငယ် အတွေ့ ရ ခက်သွား၏ ။ ဘဝတွင် ပုံသေနည်းများ သည် အသုံးမကျတတ်ပါ။ မသိကိန်းတစ်လုံးပါ ညီမျှခြင်းများ ၊ မသိကိန်းနှစ် လုံးပါ ညီမျှခြင်းများ ကို တွက်ချက်ဖြေရှင်းနိုင်ရန် ကျောင်းက သင်ပေးလိုက် သော်လည်း ဘဝတွင် ပုစ္ဆာပါ ကိန်းဂဏန်း အားလုံး မသိကိန်း ဖြစ်နေလျှင် မည် သို့ တွက်ချက်ရမည် ဆိုသည်ကို ကျောင်းက သင်မပေးလိုက် ပါ။

ထို မသိကိန်းများ ကို သည်အတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေရန်သာ တတ်နိုင်တော့၏ ။ သူ့အတွက်တော့ ဂဏန်းသင်္ချာ ဟူသည်မှာ ကြွေးစာရင်း မှတ်ရုံလောက်သာ အသုံးဝင်တော့သည်ဟု ထင်ရ၏ ။

“ညီလေး ဒီမြို့ ထဲကို ရထားနဲ့ မလာဘဲ တခြားလမ်းနဲ့ လာလို့ရသေးလား”

ကောင်လေးက ဆိုက်ကားကို ခပ်သွက်သွက်နင်းရင်း

“ကျွန်တော် တို့မြို့ ရဲ့ အနေအထားကို နည်းနည်း ပြောပြမယ် အစ်ကိုရ။ ဒီလို

..... မြို့ ရဲ့ အနောက်ဘက် တစ်လျှောက်လုံးမှာ အစ်ကို စောစောက လာခဲ့ရတဲ့ ရထားလမ်း ရှိတယ်။ မြို့ အရှေ့ဘက်မှာ တော့ ချောင်းတစ်စင်း ရှိတယ်။ ရွှေလောင်းချောင်းတဲ့။
ဟိုးတုန်းက အဲဒီ ထဲမှာ ရွှေနဲ့လုပ်ထားတဲ့ လောင်းလှေတစ်စင်း နှစ်သွားတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ပုံပြင်ပါ။ ဒါပေမယ့် အခုအထိတော့ အဲဒီ ချောင်းထဲမှာ ရွှေတွေ ဘာတွေ ကျင်ယူလို့ ရတဲ့သူတွေ ရသေးတယ်။ ဥစ္စာစောင့်က ပေးတာလို့ ပြောတာပဲ။ ထားပါတော့၊ အဲဒီ ချောင်းနဲ့ ရထားလမ်းနဲ့က မျဉ်းပြိုင်ဗျ။ မြို့ ကို အရှေ့ဘက်က မျဉ်းတစ်ကြောင်း၊ အနောက်ဘက်က မျဉ်းတစ်ကြောင်းတားပြီး နှစ် ဖက်ပိတ်ထားသလိုပဲ။ အဲဒီ တော့ အစ်ကိုရာ အစ်ကို အဖေက ရထားနဲ့ မလာဘူးဆိုရင် ချောင်းကို လက်ပစ်ကူးပြီး မြို့ ထဲ ဝင်ဖို့ပဲ ရှိတော့တာပေါ့”

“အဲဒီ ချောင်းထဲ လှေတွေ မသွားဘူးလား။ ဟိုဘက်ကမ်း ကူးတဲ့ ကူးတို့တွေ ဘာတွေ တော့ ရှိမှာ ပေါ့”

“ရေစီး တအားကြမ်းတယ် အစ်ကိုရ။ ချောင်းဆိုပေမယ့် သေးသေးကွေးကွေး မဟုတ်ဘူး၊ အကျယ်ကြီး။ နက်လည်း နက်တယ်။ သွားရေး လာရေး ကလည်း မပေါက်ဘူး။ နောက်ပြီး ဟိုဘက်ကမ်းမှာ လည်း တောပဲရှိတော့တာ။ ကူးတို့ လှေ ဘယ်ထားမလဲ။ တောက ဟိုးဘက် ရိုးမအထိ ဆက်နေတာ”

သူ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏ ။

အတန်ကြာအောင် ဆိုက်ကားပေါ်တွင် ငိုငိုပြီး လိုက်ပါလာမိသည်။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် ဒီမြို့ ကလေးပေါ်မှာ အဖေ ရှိနေသလား၊ မရှိဘူးလား မသေချာပြန်သေး။ သူ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏ ။ တကယ်လို့ အခုသွားမယ့် တည်းခိုခန်းမှာ အဖေနဲ့ မဆုံဘူးဆိုရင် ဘာဆက်လုပ် ရမလဲ။

သူ သက်ပြင်းချသံကို ကြားသွားသော ကြောင့် ဆိုက်ကားသမားလေးက ကိုယ်ကို ကြွ၍ ဆိုက်ကားကို အားစိုက် ဖိနင်းနေရာမှ လှည့်ကြည့်ရင်း

“သိပ်တော့ စိတ်ပျက်မ သွားပါနဲ့ အစ်ကိုရာ”

ဟု လှမ်းပြော၏ ။ သူ ပြုံး ပြီး ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ မော်တော် ကားတွေ စက်ပျက်တဲ့အခါ ဝပ်ရှော့ပိုရသလိုမျိုး စိတ်တွေ ပျက်သွားတဲ့ အခါ ပြင်ဖို့ စိတ်ဝပ်ရှော့ တစ်ခုလောက်ရှိရင် ကောင်းမှာ ပဲဟု သူ တွေ့ မိ၏ ။ ဆိုက်ကားသမားလေးက

“တကယ်လို့ အစ်ကိုအဖေ ဒီမြို့ မှာ ရှိနေတာမှန်ရင် စုံစမ်းရတာ မခက်ပါဘူး။ အလွန်ဆုံးကြာလှ သုံးရက်ပေါ့။ ကျွန်တော် လည်း ဝိုင်းကူပါမယ်။ ကျွန်တော် နာမည် ကိုလည်း မှတ်ထားဦး အစ်ကို၊ ညီညီလတ်တဲ့။ ဈေးထိပ်က မြကျွန်းသာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့ ဆိုက်ကားဂိတ်မှာ ရှိတတ်တယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော် ခရီးသည် လိုက်ပို့နေတဲ့အခါမျှ :ဆိုရင်တော့ ခဏစောင့်ပေါ့ အစ်ကိုရာ။ အဲဒီ မှာ ကျွန်တော့်ကို ‘အသေးလေး’ လို့လည်း ခေါ်ကြတယ်။ ညီညီလတ် ဆိုတဲ့ နာမည် ကိုသာ မသိရင် နေမယ်၊ အသေးလေး ဆိုရင်တော့ တစ်ဈေးလုံးသိတယ် အစ်ကို”

သူ တစ်ချက် ပြုံး ဖြစ်၏ ။

“ကျေးဇူးပဲ ငါ့ညီရာ။ ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုစိတ်ထဲမှာ မင်း အကူအညီ နည်းနည်း ပါးပါး လိုလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေတယ်။ ဘာ ဖြစ်လို့လဲတော့ မပြောတတ်ဘူး။ အစ်ကို အဖေကို လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ တွေ့ နိုင်လိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူးလို့ချည်း အောက်မေ့နေတယ်”

အသေးလေးက ဆိုက်ကားကို အရှိန်လျှော့ချကာ မျက်နှာပေါ်မှ ချွေးများ ကို တဘက်ငယ်ကလေးဖြင့် သုတ်လိုက်ရင်း

“ရပါတယ် အစ်ကိုရာ ။ အပန်းမကြီးပါဘူး။ ကျွန်တော် ကလည်း လူမှု ရေး ကိစ္စဆို ကူညီရတာ ဝါသနာပါတယ် အစ်ကိုရာ။ ဒါနဲ့ နေပါဦး။ အစ်ကိုအဖေက ဘာ ဖြစ်လို့ အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားရတာ လဲ။ ကျွန်တော် ကြားဖူးတာ ကတော့ အိမ်တွေ မှာ ပြဿ နာ ဖြစ်ရင် သားသမီးတွေ ချည်း ဆင်းသွားတာပဲ။ အခုကျမှ အဖေက ဆင်းရတယ်လို့”

အသေးလေးက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ရယ်လိုက်သည်။ သူ ကလည်း ရောယောင်ပြီး ရယ် ဖြစ်၏ ။ ဘာမှတော့ မပြော ဖြစ်။ အဖေနှင့် အမေတို့ နှစ် ယောက် ကြားတွင် ဖြစ်သော ပြဿ နာကို သူ ပြန်အစဖော်ပြောချင်စိတ် မရှိ။ စဉ်းစားရုံမျှပင်

စဉ်းစားကြည့်မနေချင်တော့။ စင်စစ် ဒီကိစ္စကို အသေးလေးကို ပြောပြဖို့လည်း
လိုအပ်လှသည် မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် သူ ဘာမှ မပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်၏ ။

အသေးလေးက

“အစ်ကိုက သတင်းစာတွေ ဘာတွေ ထဲကနေ ကြော်ငြာပြီး မခေါ်ဘူးလား၊
ဟိုဒင်းပေါ့၊ ဘယ်လိုပြောရမလဲ ‘အဖေ အမြန်ပြန်လာပါ၊ အားလုံးခွင့်လွှတ်သည်’ ဘာညာပေါ့
အစ်ကိုရာ”

သူ ဒီတစ်ခါတော့ စိတ်လိုလက်ရ ဟက်ဟက်ပက်ပက် အော်ရယ်ပစ်လိုက်၏ ။

“ဟေ့ကောင်၊ ဘယ်နှယ်ကွာ အဖေကို အဲဒီ လို ခေါ်ရမလားကွ။
‘အားလုံးခွင့်လွှတ်သည်’ ဆိုတာကြီးကထည့်ပြီးတော့ ကြံကြံဖန်ဖန်ကွ။ နောက်ပြီး
မှန်တာက အဖေဘက်က အမှန်ကွ။ မှန်တဲ့သူကို သွားပြီး ဘယ်နှယ်လုပ်
‘အားလုံးခွင့်လွှတ်သည်’ လုပ်ရမှာ လဲ”

အသေးလေးက ဆိုက်ကားကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထိန်းရင်း ခေါင်းကို ကုတ်ကာ
ပြုံး စိစိ လုပ်နေသည်။ နောက်မှ

“မသိဘူးလေ အစ်ကိုရာ။ ကျွန်တော် လည်း ဖတ်ဖူးနေကျ ပုံစံအတိုင်း
ပြောကြည့်ရတာ ။ ဒါပေမယ့် အစ်ကို စဉ်းစားကြည့်လေ တစ်ခါ တစ်ခါကျရင် မှာ
:တဲ့သူကလည်း မှန်တဲ့သူကို ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုတာမျိုး ရှိပေးသင့်တယ် ထင်တယ်”

သူ အနည်းငယ် အံ့သြသွား၏ ။ “ဘာ ဖြစ်လို့လဲ” ဟု ပြန်မေးမိသည်။
အသေးလေးက

“ဟုတ်တယ်လေ အစ်ကို။ မှာ :တဲ့လူတွေ က အာဏာရှိတဲ့လူတွေ
ဖြစ်နေတဲ့အခါမျိုး ဒါမှမဟုတ် မှာ :တဲ့သူတွေ က အများ စု ဖြစ်နေတဲ့ အခါမျိုးဆို မှန်တဲ့သူ
တစ်ယောက် တည်းကို ပိုခွင့်လွှတ်တတ်ဖို့ လိုမယ် ထင်တယ်။ ငါတို့လို မမှာ
:ရကောင်းလားဆိုပြီး ဒုက္ခလိုက်ပေးနေလို့ ဘယ် ဖြစ်မှာ လဲ။ နောက်ပြီး

ခွင့်လွှတ်ခံရတယ်ဆိုတာ မှန်တဲ့သူဘက်က သိမ်ငယ်သွားတာမှ မဟုတ်တာ”

အား တကယ်ကောင်းတဲ့ အတွေ့ ပါလားဟု သူ့စိတ်ထဲအောက်မေ့မိ၏ ။
ဒီကောင်လေး မဆိုးဘူးပဲ။ စကားတော့ အတော် များ သည်။ သို့သော် တစ်ချက်တစ်ချက်တွင်
မျှော်လင့်မထားမိလောက်အောင် ကောင်းသော အတွေ့ ကလေးများ ကို ပေးတတ်သည်။

ခွင့်လွှတ်ခံရတယ်ဆိုတာ သိမ်ငယ်စရာ မဟုတ်ဘူး တဲ့။ သူ ခေါင်းညိတ်မိ၏ ။
ခွင့်လွှတ်ခြင်းသည် ကြည်ဖြူအောင်လုပ်ခြင်း ဖြစ်၏ ။ ငြိမ်းချမ်းအောင် လုပ်ခြင်း ဖြစ်၏ ။
တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရလျှင် တစ်ယောက် နှင့် တစ်ယောက် အရှုံးအမြတ် မရှိ၊ အနိမ့် အမြင့်
မရှိ၊ ပြင်ညီ သဘောထားခြင်း ဖြစ်၏ ။

မှန်သူဘက်ကသာ ခွင့်လွှတ်ရစတမ်းဆိုလျှင် ခွင့်လွှတ်သူက
အထက်စည်းနေရာတွင် ရှိနေပြီး ခွင့်လွှတ်ခံရသူက အလိုလို နိမ့်ကျနေပေလိမ့်မည် ။
အထက်စည်း နှင့် အောက်စည်း ကွဲပြားနေသရွေ့ ကြည်ဖြူခြင်း အစစ်မရှိနိုင်။
ငြိမ်းချမ်းခြင်းအစစ် မရှိနိုင်။

သူ တွေ နေစဉ်မှာ ပင် ဆိုက်ကားက ညာဘက်မှ အနည်းငယ် ပို၍ ကျဉ်းသော
လမ်းကလေးထဲသို့ ဝင်ရန် ကွေ့လိုက်၏ ။ လက်ဝဲဘက် လမ်းမကြီးပေါ်တွင် မြို့ မဈေးသစ်
ဟူသော အစိမ်းရောင် အောက်ခံပေါ် အဖြူရောင် စာလုံးဖြင့် ရေး ထားသည့်
ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကို အမှတ်ထင်ထင် လှမ်းမြင်လိုက်သည်။

လမ်းက အနည်းငယ် ကြမ်းသော ကြောင့် ဆိုက်ကားသည် ခဲလုံးများ ပေါ်တွင်
တစ်ချက်တစ်ချက် ဆောင့်ဆောင့်ခုန်၏ ။ မြေနီလမ်းကလေး ဖြစ်သော ကြောင့် လည်း
ခဲလုံးများ ချိုင့်ခွက်များ ပေါ်လှသည်။ လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် ထုံးသုတ်ထားသော
ခြံဝင်းဖြူဖြူကလေးများ ၊ ညီညာစိမ်းစိုနေသော ပူဏ္ဏရှိတ်ပင်ပန်း စိပ်စိပ်ကလေးများ ကို
မြင်ရ၏ ။ ခြံအဝင် တံခါးတိုင်များ ပေါ် နွယ်တက်လျက်ရှိကြသော ထားဝယ်မှိုင်းပွင့်
နီနီကလေးများ သည် လေတိုးတိုင်း လှုပ်နေကြ၏ ။ ဇီဇဝါ ပန်းရံများ နှင့် အရိပ်ကောင်းသော
သစ်ပင်ကြီး တချို့တလေကိုလည်း တွေ့ ရသည်။ ဝန်းကျင်ဒေသ တစ်ခုလုံးသည်

သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်ဖြင့် စိမ်းစိုအေးမြကာ တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

ဆိုက်ကားက ‘သီရိမြိုင်’ တည်းခိုရိပ်သာဟု ဆိုင်းဘုတ်တပ်ထားသော နှစ်
ထပ်တိုက် ဖြူဖြူကလေးတစ်လုံး၏ ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ ခြံ နှင့် ဝင်း နှင့်
သပ်သပ်ရပ်ရပ်ကလေး ဖြစ်သော ကြောင့် သူ စိတ်ချမ်းသာသွား၏ ။
မြက်ခင်းပါးပါးစိမ်းစိမ်းကလေး နှင့် ခြံထောင့်တွင် ငှက်တစ်ပင် ရှိသည်။ နောက် ကြိုး
လွှဲဒန်းတစ်ခုကိုလည်း တွေ့ ရ၏ ။

*

အခန်း (၂)

“ရောက်ပြီ အစ်ကို”

ဟုပြောရင်း အသေးလေးက သူ့ ခရီးဆောင်အိတ်ကို ကူမ ပေး၏။ သူက ပိုက်ဆံထုတ်ပေးလိုက် ရင်း

“တကယ်လို့ ဒီည ငါ မင်းကို တွေ့ချင်ရင် ဘယ်မှာ ရှာရမလဲ အသေးလေး။ မင်းပြောတဲ့ ဈေးထိပ်က မြကျွန်းသာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ပဲလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို၊ ညဘက် ညဘက်ဆို ဟား နေဦး၊ ဒီ ည ဒီည”

အသေးလေးက စကားပြောနေတုန်း ချက်ချင်း ကြောက်လန့်တကြား မျက်နှာပျက်သွားသည်။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲဟု တွေ့လိုက်မိသော ကြောင့် သူက အသေးလေး ပခုံးကို ပုတ်ကာ

“ဘာ ဖြစ်လဲကွ ဒီည။ မင်းရည်းစားနဲ့ ချိန်းထားလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် မင်းမိန်းမက စောစောပြန်ခဲ့ဖို့ မှာ လိုက်လို့လား။”

အသေးလေးက ခေါင်းကို ခပ်လေးလေး ခါယမ်းကာ

“မဟုတ်ဘူး အစ်ကို။ ဒီည လကွယ်ည အစ်ကိုရ။ ကျွန်တော် တို့ မြို့ မှာ က အဲဒီ အဲ ဟိုဒင်း ဘယ်လို ပြောရမလဲ ပြဿ နာပေါ့။ အဲ အဲဒါ ရှိတယ်”

အသေးလေးက စကားကို ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ခပ်တုံ့တုံ့ ပြောရင်း

တဘက်ကလေးဖြင့် မျက်နှာမှ ချွေးများ ကို သုတ်လိုက်ပြန်သည်။ အသေးလေး၏ မျက်နှာကို ကြည့်ရသည်မှာ ချက်ချင်း လိုလို နီရဲလာသည်ဟု ထင်ရ၏။ တစ်ခုခုကို ပြောသင့် မပြောသင့် ချိန်ဆနေဟန်ဖြင့် မျက်မှောင့်ကိုလည်း ကုတ်ထားသည်။ သူ အသေးလေးကို ကြည့်ရင်း ပို စိတ်ဝင်စားလာ၏။

“ဘာလဲကွ၊ ဘာပြဿ နာလဲ”

“ဟိုဒင်း အဲ အစ်ကို ယုံချင်မှ ယုံပါ။ ကျွန်တော် တို့မြို့ မှာ
လကွယ်ညဆိုရင် ဘီလူး လာတတ်တယ် အစ်ကို”

“ဘာ ဘီလူး၊ ဘယ်က ဘီလူးလဲ။ ဘာလာလုပ်တာတဲ့လဲ။ စတိတ်ရှိး
လာကြည့်တာလား ဟင်း ဟင်း.....”

အသေးလေးက အသက်တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်း ရှူသွင်းလိုက်ရင်း

“အင်း အစ်ကို ယုံမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ထင်သားပဲ။ နောက်မှ
မျက်မြင်ကိုယ်တွေ ဖြစ်လာလို့”

ဘုရားရေ ပြဿ နာက မျှော်လင့်ထားသည်ထက် ပိုမို ကြီးကျယ်နေပုံပေါ်၏
။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် ဘီလူးလာသည် ဆိုခြင်းမှာ တကယ် ဖြစ်ပုံရသည်။

ဘီလူး ဘယ်လိုလာသလဲ၊ ဟင့်အင်း ယုံကြည်ရ ခက်လိုက်တာ။ ဘီလူး
ဆိုသည်မှာ အရောင် :မြင့်တင်ရေး တာဝန်ခံ ကောင်မလေး မဟုတ်ပါ။ အလှူခံ မဟုတ်ပါ။
ဇာတ်အဖွဲ့ မဟုတ်ပါ။ နောက် ခပ်ညှည့် ကျူရှင်ဆရာ မဟုတ်၊ ဆယ်နှစ် ပွဲ ဈေးသည် မဟုတ်၊
ခေတ်ကုန်သွားသော အင်္ကျီဖက်ရှင် မဟုတ်၊ နံပါတ် ဖျက်သိမ်းခံရသော မော်တော် ကား
မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် နယ်စွန့် မြို့ ငယ်ကလေးများ ကို ရောက်လာစရာ အကြောင်းမရှိ။

သို့သော် တစ်ခါတလေ ရောက်လာစရာ အကြောင်း မည် မည် ရရ မရှိပါဘဲ
ရောက်လာတတ်သော အရာများ လည်း ရှိသေးသည် မဟုတ်လား ဟု သူ ပြန်တွေ
းလိုက်မိပြန်သည်။ ဥပမာ သေခြင်း တရားပေါ့။ ဒါမှမဟုတ် ခုနစ်ရွက်ကူး၍ ဝေပါ ဟူသော
တံဆိပ်ခေါင်းကပ်ထားသည့် အူကြောင်ကြောင် စာအိတ်တစ်အိတ်ပေါ့။

သူ ခေါင်းကို လေးတွဲ စွာ ခါယမ်းမိလေသည်။

ဘီလူးတစ်ကောင်ကိုတော့ မည် သူကမျှ စာအိတ်ထဲ ထည့်ပြီး ပို့လိုက်မည်
မထင်ပါ။

ပန်းနုရွှေရောင် မိုးတိမ်အရိပ်တွေ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာ ကောင်းကင်မှာ
မျောလွင့်နေကြ၏။ ကံ့ကော်ဝတ်မှု နီဆံ ဝါဝါတွေ ဖြန့်ကျဲထားသော လမ်းမပေါ်တွင်
စိတ်ကူးများ ကို ကျောက်ဖြူသားဖြင့် ရုပ်တုတစ်ခု တည် ဆောက်ထားသည်။
မြောက်ပြန်လေ၏ မြူခိုးမြူငွေများ ထဲတွင် ရတနာကိုးပါး စီခြယ်ထားသည့်
လည်ဆွဲဘယက်တစ်ခုကို မြင်ရ၏။ နက်ရှိုင်းသော အကြည့်များ သည် အပြုံး တစ်ခု နှင့်
ထိခိုက် ကြေမ့သွားသည်။ ထိုအကြည့်များ ထံမှ ဘာကို ရလိုက်သလဲ။ ဘာကို
မြင်လိုက်ရသလဲ။ ဘဝရဲ့ အစကိုလား၊ ဘဝရဲ့ အဆုံးကိုလား။ ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဒိ၊ မရဏ
ကိုလား။ ဟင့်အင်း ဘာကိုမှ မမြင်လိုက်ရပါ။ လူဆိုသည်မှာ ဘာကိုမှ အသေအချာ
မြင်နိုင်သော သတ္တဝါ မဟုတ်ပါ။

တည်းခိုခန်း အဝင်ဝ ပန်းခြံအကွယ်မှ အသက်ကြီးကြီး လူ တစ်ယောက်
ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုလူကြီး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ပါဝါ ခပ်များများ
မျက်မှန်တလက် တပ်ဆင်ထားသည်။

စင်စစ် ဘာကြောင့် မျက်မှန်ဟု ခေါ်ရသလဲ။ မျက်စိကို မှန်ကန်စေခြင်းကြောင့်
လား၊ မျက်စိတွင် တပ်ထားရသည့် မှန် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် လား။ ထိုကိစ္စကို ရှင်းပြရန်
အထောက်အထား ခိုင်ခိုင်လုံလုံမရှိ။ ကျမ်းကိုးကျမ်းကား မရှိ။ လူ့အမြင် မှန်ကန်ရေး ဝါဒမရှိ၊
အတွေ့ : အခေါ် မရှိ၊ စေတနာ့ဝန်ထမ်းအဖွဲ့အစည်း မရှိ။

မကြာခဏ ရောထွေးတတ်ကြပါသည်။ အထူးသဖြင့် အမှန်တရား ဟူသည့်
အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်သော ‘မှန်’ နှင့် ကြည့်မှန် ကြေးမုံ ဟူသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်သော
‘မှန်’ တို့ကို မကြာခဏ ရောထွေးတတ်ကြပါသည်။ အချို့ကလည်း ‘မှန်’ သည် စင်စစ် မှာ
:နေသော အရာဝတ္ထုဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြ၏။

သူတို့ ဆိုလိုသည်မှာ ကြေးမုံကြည့်မှန်တွင် ထင်နေသော ပုံရိပ်သည်

ပုံရိပ်အတုအယောင် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ လူအစစ်၏ လက်ယာဘက် လက်သည် ကြေးမုံကြည့်မှန်ထဲက ပုံရိပ်၏ လက်ဝဲဘက် လက် ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကြည့်မှန်သည် မှာ :နေသော အရာဝတ္ထုဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြခြင်း ဖြစ်၏ ။ ထိုကိစ္စ မဆန်းပါ။ အားလုံး သိကြပါသည်။

ထိုသို့ ဖြစ်စေရန် မှန်၏ တစ်ဖက်ခြမ်းကို ပြဒါးဖြင့် သုတ်ကာ ပိတ်ထားရသည်။ ထို့ကြောင့် ပင် ကြေးမုံမှန်ပေါ် ထင်သော ပုံရိပ်သည် မှာ :နေရခြင်း ဖြစ်သည်။ အမှန်တရားကိုလည်း တစ်ဘက် ပိတ်ထားလိုက်လျှင် မှာ :သွားလိမ့်မည် ထင်သည်။ ကျေးဇူးပြု၍ အမှန်တရား၏ မျက်နှာစာ တစ်ဖက်ကို ပြဒါးဖြင့် သုတ်ကာ မပိတ်ကြပါနှင့် ။

အမှန်တရားကို ဟိုဘက် သည်ဘက် နှစ် ဘက်စလုံးက ကြည့်၍ တိုးလျှံပေါက် မြင်ရပါစေ။ ကံ ကြည့်၊ ကြေးမုံ မှန်သားနှင့် အမှန်တရား ရောထွေးသွားပြန်ပြီ။ ရေချိန်မှန်နေသော အရက်သမား တစ်ယောက် လမ်းထိပ်မှ ဖြတ်လျှောက်သွား၏ ။ လောကတွင် အရာရာသည် အရောရော အထွေးထွေး ဖြစ်နေကြသည်။ ထိုကိစ္စကို ရှင်းပြရန်လည်း အထောက်အထား ခိုင်ခိုင်လုံလုံ မရှိ၊ ကျမ်းကိုးကျမ်းကား မရှိ၊ မိတ္တူရီ စကုပ်များ နှင့် ဓာတ်ခွဲခန်းများ မရှိ၊ ဗိုက်ခွဲနေသော ပါမောက္ခကြီးများ မရှိပါ။

အသေးလေးက တည်းခိုခန်း အဝတွင် ရပ်နေသည့် မျက်မှန်နှင့် လူကြီးကို မသိမသာ မေးငေါ့ပြုပြီး

“အဲဒါ ဒီတည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်ပဲ အစ်ကို။ ဦးတင်ကြည် တဲ့။ သူ့သမီး အကြီးမတောင်မှ ပြီးခဲ့တဲ့ လကတင် ဘီလူး အစားခံရတယ်လို့ ပြောကြတယ်”

သူက ဆိုက်ကားပေါ် ပြန်တက်ရန် ဟန်ပြင်နေသော အသေးလေး၏ လက်မောင်းကို ဆွဲထားလိုက်ပြီး

“နေစမ်းပါဦးကွ၊ ငါ့ကို ရှင်းအောင် ပြောခဲ့ပါဦး။ မင်းက ဘီလူးကို မြင်လိုက်သေးလား။ ဘီလူးက ဘယ်ကလာပြီး စားတာလဲ”

“အာ အစ်ကိုကလည်း ဘီလူးကိုတော့ ဘယ်သူက မြင်ဖူးမှာ လဲ။

မြင်တဲ့ကောင် သေသွားမှာ ပေါ့။ အားလုံးက ထင်ကြေးနဲ့ မှန်းပြောနေကြတာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်က ကျွန်တော် တို့မြို့မှာ တဘောင်တစ်ခု ပေါ်တယ်”

သူ အံ့သြသွား၏ ။ တဘောင် ဆိုပါလား။ ဘယ်နှယ့်ပါလိမ့်။ အတိတ်တို့၊ တဘောင်တို့၊ ဘီလူးတို့။ ဒဏ္ဍာရီတွေ ပုံပြင်တွေ ထဲမှာ သာ တွေ့ရတတ်သော အရာများ သည် ဒီမြို့ကလေးတွင် လာရောက် စုဝေးနေကြပါပကောလား။ သူ့အနေဖြင့် အချိန်ကာလ မှာ :ယွင်းပြီး ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လျှင် ဖြစ်၊ ထိုသို့ မဟုတ်လျှင်လည်း သည်မြို့ကလေးက လူတွေ အားလုံး ရူးသွပ်နေခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည် ။

“ဘယ်လို တဘောင်လဲကွ၊ လုပ်စမ်းပါဦး”

“ခပ်ကြောင်ကြောင်ပဲ အစ်ကိုရ၊ ‘မြို့စောင့်နတ်ရူး၊ အစားကြူး၊ ဘီလူးပေါ်လိမ့်မည် ’ တဲ့။ အဲ နောက်ပြီး ‘မြို့စွန်ချောင်းဦး၊ ပက်လက်ကူး၊ ဘီလူးလာလိမ့်မည် ’ တဲ့။ အဲဒီ တဘောင်ပေါ်ပြီးတဲ့နောက် မကြာပါဘူး။ မြို့ထဲက အင်း လူကြီးပိုင်းတွေ ဆိုပါတော့လေ။ အဲဒီ ရှေ့မီ နောက်မီ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ က အမျိုးမျိုး အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ကြတယ်။ မြို့စောင့်နတ်စင်က နတ်ရုပ်ကိုလည်း သွားသွားကြည့်ကြတယ်။ သူတို့ ပြောတော့ နတ်ရုပ်က တဖြည်းဖြည်း ဗိုက်ပူလာတယ် ပြောတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် အမြင်တော့ ဒီအတိုင်း ဒီအတိုင်းပါပဲ အစ်ကိုရာ”

သူပြုံး ဖြစ်၏ ။

တိဘီ ရောဂါ ရှိနေသူဆီ လူနာသတင်း သွားမေးပြီး ညနေ အိမ်ပြန်အရောက်တွင် နေရင်း ထိုင်ရင်း ချောင်းဆိုးချင်သလိုလို ဖြစ်လာတတ်သူများ ကို တွေ့ဖူးသည်။ အဲအိုင်ဒီအက်စ် ဖြစ်လျှင် ရက်ရှည်ဖျားတတ်သည် ဟူသော စာတိုပေထွာလောက် ဖတ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နေ့တိုင်း ကိုယ်ပူနေသည်ဟု ထင်မြင် ကြောင့်ကြ နေတတ်သူများ ကိုလည်း တွေ့ဖူးသည်။

လူဆိုသည်မှာ အာရုံခံစားမှု ကို စားသုံး နေထိုင်ရသူများ သာ ဖြစ်ကြသည်။ ထင်ကြပါစေလေ စိတ်ထဲရှိရာ ခံစားကြစမ်းပါစေ။ နတ်ရုပ်ကို ဗိုက်ပူလာသည်ဟု

စိတ်ထဲထင်ကြသူများ ကို သူ ဘာမှ အပြစ် မပြောလိုပါ။

မည် သည့်နေရာတွင် မဆို တကယ့် အရှိတရားထက် တင်မြင်ချက်က ပို၍ အရေး ပါ ရှေ့တန်းရောက်နေသည်မှာ ကြာလှပြီ။ ထုံးစံ ဖြစ်နေပြီ။ ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ချင်း အတူတူ ‘ဒီဆေးလိပ်က အသုဘခေါင်းပေါ်က စားမြိန်ထုပ်မှာ ပါလာတဲ့ ဆေးလိပ်ပေါ့’ ဟု ပြောလိုက်ရုံနှင့် ဘယ်သူမှ မသောက်ချင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ဆေးလိပ်၏ တန်ဖိုးသည် အလိုလို နိမ့်ကျသွားသည်။ အသုဘ ဆေးလိပ်လည်း မီးညှိပြီး ဖွာရှိုက်လျှင် အခိုးထွက်မည် မှာ သေချာသည်။ သို့သော် ထိုအရှိတရားကို မည် သူကမှ ဂရုမစိုက်ကြပါ။ ရိုးရိုးကလေးပင် ဖြစ်သည်။ မထူးဆန်းပါ။

လှပသော ရောင် စုံလိပ်ပြာ တစ်ကောင်သည် လည်းကောင်း၊ ကြည့်နူး နှစ် လိုဖွယ်ကောင်းသော ရနံ့တစ်ခုကို ထုပ်ပိုးထားသည့် လက်ဆောင်သည် လည်းကောင်း၊ ရင်ခုန် တမ်းတစရာ ဖြစ်သော နွေးထွေးသည့် အနမ်းများ သည် လည်းကောင်း၊ ဝါရည်မှု နှိမ့်ဆွတ်ကာ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး အပြည့် ထိုးစိုက်ထားချင်စရာကောင်းသော ပိတောက်ပန်းပွင့်များ သည် လည်းကောင်း၊ ချောက်ချားလောက်သော အချစ်သည် လည်းကောင်း၊ ရွံ့စရာကောင်းသော လည်ယုက် ထွေးပွေ့ဖက်မှု များ သည်လည်းကောင်း အကယ်စင်စစ် ဘာမှ မဟုတ်ကြကြောင်း ပြောပြလျှင် ယုံစေချင်ပါသည်။

နာမဝိသေသန အားလုံးသည် ဘာမှ မဟုတ်ကြပါ။ လှပသော ၊ နူးညံ့သော ၊ ချစ်စရာကောင်းသော ၊ ကြောက်စရာကောင်းသော ၊ ရွံ့စရာကောင်းသော ဘာမှမဟုတ်ပါ။ နာမဝိသေသန အားလုံးသည် စိတ်ထင်မြင်ချက် သက်သက်များ ဖြစ်ကြသည်။ ဘာမှ တန်ဖိုးမရှိပါ။ ထင်မြင်ချက်တွေ အကြောင်း ဘယ်သူတွေ ဘာပြောကြဦးမည် နည်း။

သူ ကတော့ နှုတ်ခမ်းစေ့ကာ အူကြောင်ကြောင် ပြုံး ပြနေသည့် မိုနာလီဇာ၏ ပါးစပ်ကို ဟခိုင်းလျှင် ရှေ့သွားနှစ် ချောင်း ကျိုးနေသည်ကို တွေ့ရလိမ့်မည် ဟု ထင်ချင်သည်။ သည်လိုဆိုလျှင် မိုနာလီဇာ၏ အပြုံး အကြောင်း ဘယ်သူတွေ ဘာပြောကြ ဦးမည် နည်း။ ထင်မြင်ချက်တွေ ကို ထားခဲ့တော့။

နောက်တခါ နှုတ်ခမ်းစေပြီး လှလှပပ ပြုံး တတ်သူများ နှင့် ဆုံလျှင် ပါးစပ် ဟ
ခိုင်းပြီး ရှေ့သွားများ ကို ကြည့်ဖို့ မမေ့ပါနှင့် ။

သူပြုံး သည်ကို မြင်သွားသော အသေးလေးက

“အင်း ဟုတ်တယ်၊ ရယ်ဖို့တော့ တော် တော် ကောင်းတယ် အစ်ကို။

နောက်ပြီး တိုက်ဆိုင်ချင်တော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် လလောက်က ချောင်းထဲမှာ
အလောင်းတစ်လောင်း ပေါ်လာတယ်၊ ပက်လက်ကြီး ။ ပေါ်တာကလည်း မြို့ စွန်နားမှာ
ဆိုတော့ တဘောင်နဲ့ ကိုက်သလို ဖြစ်နေတာပေါ့”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏ ။ ဒါမျိုးက ဖြစ်တတ်ပါတယ်ဟုလည်း စိတ်ထဲက
ပြောလိုက်မိသည်။ အသေးလေးက

“ထူးဆန်းတာက အဲဒီ အချိန်ကစပြီး လပြည့် လကွယ်နေ့တွေ မှာ ကျွန်တော် တို့
မြို့ က မိန်းကလေးတွေ ပျောက်ပျောက်သွားတာပဲ။ တစ်ခါတစ်လေ တစ်ညတည်းကို နှစ်
ယောက် ၊ သုံးယောက် ပျောက်သွားတယ်။”

သူ အံ့အားသင့်သွား၏ ။ နားကြားလွှဲသွားသည်ဟု
စိတ်ထဲအောက်မေ့လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုကွ ”

“မိန်းကလေးတွေ လေ အရွယ်ကောင်းလေးတွေ ပေါ့။ ည ဘက်
ပျောက်သွားပြီဆိုရင် ဘယ်လိုမှ ပြန်ရှာမတွေ့တော့ဘူး။ ပျောက်သွားတာကလည်း ဘယ်လိုမှ
ခြေစလက်န ရှာမရအောင် ပျောက်သွားတာ။ အခုဆို ဆယ့် တစ်ယောက် ဆယ့်နှစ် ယောက်
လောက်ရှိပြီ အစ်ကို။ အဲဒါ လူကြီးတွေ ကတော့ ဘီလူး စားတယ်လို့ချည်းပဲ ပြောနေတာပဲ။
တစ်ခါတစ်ခါ လပြည့်လကွယ် မဟုတ်ဘဲ ညတွေ မှာ တောင် ပျောက်သွားလိုက်သေးတာ”

သူ ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်၏ ။

မ ဖြစ်နိုင်ပါ။ သည်လောက် ပုံပြင်ဆန်ပြီး ယုတ္တိယုတ္တာ ကင်းမဲ့သော အ ဖြစ်ကို

သူယုံကြည်ရန် အကြောင်းမရှိပါ။ ဘီလူးက ဘာ ဖြစ်လို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ညဘက်ကျမှ လာသလဲ၊ ဘီလူးစားရုံ နှင့် လူ တစ်ယောက် လုံး အငွေပုံသလို အစအန ရှာမရအောင် ပျောက်သွားရောတဲ့လား။

နောက်ပြီး ဘီလူးက ဘာကြောင့် မိန်းကလေးတွေ ကိုချည်း ရွေးစားရတာ လဲ။ လုံးဝ အဓိပ္ပာယ် မရှိပါ။ မိန်းကလေးတွေ ကိုချည်း ရွေးခေါ်ကာ ဘီလူးက ဖက်ရှင်သင်တန်းဖွင့်လိမ့်မည် မဟုတ်သည်မှာ လည်း သေချာပါသည်။ (သို့မဟုတ် သေချာသည်ဟု သူထင်၏)

ဒါပေမယ့် လောကမှာ ယုတ္တိမရှိဘဲ ဖြစ်နေတာတွေ အများ ကြီးဟု သူတွေ လိုက်၏ ။ ဆိုပါစို့..... တိရစ္ဆာန်၏ အသားကို စားမှ လူမှာ အာဟာရ ဖြစ်သည်ဟု တစ်ထပ်ချမှတ်ကာ သတ်ဖို့ ဖြတ်ဖို့ ဝန်မလေးခြင်းသည် ယုတ္တိမရှိပါ။ ထို့အတူ တိရစ္ဆာန်များ ကို သနားသော အားဖြင့် သက်သတ်လွတ် စားသင့်သည်ဟူသော အယူအဆမှာ လည်း ယုတ္တိမရှိပါ။

ချစ်သူကို ချစ်လျှင် လက်ထပ်ယူရမည် ဆိုသော စိတ်ကူးသည်လည်း ယုတ္တိမရှိပါ။ တို့အတူ အချစ်ဆိုသည်မှာ စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံခြင်း ဖြစ်သည်ဟူသော အယူအဆသည်လည်း ယုတ္တိ မရှိ။ ‘လူဆိုသည်မှာ သေမျိုး ဖြစ်သည်’ ဟု ပါးစပ်က တဖွဖွပြောရင်း မသေအောင် ထမင်း အလှအယက် ရှာစားနေကြသော အဘိဓမ္မာဆရာတို့သည်လည်း ယုတ္တိမရှိ။

အနည်းဆုံး..... ဝေလငါးသည် ငါးမဟုတ်ကြောင်း သိလျက် နှင့် ငါး ဟု အမည် တပ် ခေါ်ဝေါ်နေကြခြင်းကပင်လျှင် ယုတ္တိမရှိ၊ မော်တော် ကားသည် ယုတ္တိမရှိ၊ ကောင်မလေးသည် ယုတ္တိမရှိ၊ အလွမ်းသည် ယုတ္တိမရှိ၊ မျက်ရည်သည် ယုတ္တိမရှိ၊ စကားလုံးများ သည် ယုတ္တိမရှိ။

လေပြည်တစ်ချက် တိုက်လိုက်သော အခါ အဖြူရောင် ရနံ့ သင်းပျံ့သွားသည်ဟု ခံစားရလိုက်ရခြင်းမှာ ယုတ္တိသိပ်မရှိဟု ထင်ရသော် လည်း သူ တကယ်ပင် ရနံ့တစ်ခု ရလိုက်သည်မှာ သေချာ၏ ။ ဘယ်လိုပန်းမျိုးက လာတဲ့ ရနံ့လဲ။ တိမ်တိုက်နုနုတွေ ဆီကလား၊

သစ်ရွက်စိမ်းစိမ်းဖြင့် ထုပ်ပိုးထားသည့် အမှန်တရား တစ်ခုဆိုလား၊ ညနေခင်းမှာ ပွင့်တဲ့ ပန်းပွင့်ဖြူဖြူတွေ ဆီကလား။ ခြံတံခါးဆီကလား။

သူ ခြံဝင်းတံခါးကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ အနည်းငယ် စိတ်ညစ်ချင်သလိုလို ဖြစ်သွား၏ ။ မည် သို့ မှ ကဗျာမဆန်စရာ အကြောင်းမရှိ။

တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် ဦးတင်ကြည် ဆိုသူသည် ခြံတံခါးဆီ လျှောက်လာနေ၏ ။ အရပ်က ပုပု၊ ကုပ်သားများ က တိုဝင်နေ၏ ။ ဝလွန်းသော ကြောင့် ပေါင်နှစ် ဖက်၊ ကွကွတတ ဖြစ်ကာ လမ်းလျှောက်သည့်အခါ ခြေဖဝါးကို ဘဲများ ကဲ့သို့ အပြင်ဘက် လှည့်ကားထားပြီး ခြေတရွတ်တိုက် ဆွဲလျှောက်ရ၏ ။

မျက်မှန်ထူထူ နောက်မှ မျက်လုံးများ ကလည်း ပြူး တူးတူး ဖြစ်နေသော ကြောင့် ထို တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် လမ်းလျှောက်လာပုံကို မြန်းခနဲ ကြည့်လိုက်လျှင် ဘီးများ မရှိတော့သော သုံးဘီးကား အပျက်တစ်စီးကို ရှေ့မှ ကြိုး နှင့် ဆွဲလာသည် နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူနေလေသည်။

“ဟေ့ကောင် အသေးလေး ဧည့်သည် လာပို့တာလားကွ။

တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်က လူဝကြီးတိုင်းတွင် ရှိတတ်သော အသံအစ်အစ် တစ်မျှ ဖြင့် ဆိုက်ကားသမားလေးကို လှမ်းမေးသည်။

အသေးလေးက

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး”

ဟု ပြန်အော်ဖြေလိုက်ပြီး သူ့ဘက်သို့ ဦးခေါင်းကို နှိမ့်ကာ

“ကျွန်တော် လစ်တော့မယ် အစ်ကို၊ ဒီလူကြီးက သိပ်လေကြောရှည်တာ”

ဟု လေသံတိုးတိုးဖြင့် ခပ်သုတ်သုတ်ပြောရင်း ဆိုက်ကားကို နင်းထွက်လိုက်သည်။ ဘီးတစ်လိမ့် နှစ် လိမ့်ခန့် လည်ပြီးမှ ခေါင်းကို သူ့ဘက် ပြန်လှည့်လိုက်တာ

“အစ်ကို့ အဖေကိစ္စတော့ ဒီလူကြီးကို အစ်ကိုဘာသာ အစ်ကိုပဲ

မေးကြည့်ပေတော့။ ကျွန်တော် ဒီညတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ရှိချင်မှ ရှိမှာ ။ မြို့၊
ထဲလှည့်ပြီး လိုက်စပ်စုလိုက်ဦးမယ်။ မနက်ဖြန်ကျမှ ဈေးထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ
ဆုံကြတာပေါ့”

သူ့မှာ အသေးလေးကို မေးစရာ များ စွာ ရှိသော်လည်း ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ
သည်အတိုင်း နေလိုက်သည်။ လမ်းမကြီးဘက်ဆီသို့ ဆိုက်ကား ရွေ့ရွေ့သွားသည်ကိုသာ
ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ငေးကြည့်နေ ဖြစ်၏ ။ သစ်ပင် ဝါးပင် ခက်လက်တွေ အအုပ်အဆင်းများ
သော ကြောင့် နေရောင် သိပ်မလင်းသလို ဖြစ်နေသော မြေနီလမ်းကလေးပေါ်တွင် သူ
တစ်ယောက် တည်း မတ်တပ်ရပ်နေသူ ရှိသည်။

သူစိမ်းများ နှင့် ဆက်ဆံရခါနီး ဆဲဆဲတွင် ဖြစ်တတ်သော စိတ်ကျဉ်းကျပ်မှု မျိုးဖြင့်
သူ အားငယ်သလိုလို ဖြစ်လာ၏ ။ ထူးဆန်း လို့၊ ဝှက်သော အငွေ့အရိပ်တစ်မျိုးသည် ဒီမြို့၊
ကလေးကို လုံလုံခြုံခြုံဖုံးအုပ် ထုပ်ပိုးထားလေသလားဟုလည်း ထင် ချင်သည်။ ထိုသို့
ထင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့ရှုရှိုက်နေရသော သည်မြို့၊ ကလေး၏
လေထုစိမ်းစိမ်းသည် သံမဏိ ဆန်လာသည် အောက်မေ့ရ၏ ။ တောက်ပသော အဖြူရောင်
တစ်မျိုးဖြင့် လင်းနေသည့် သည်မြို့၊ ကလေး၏ နေခြည်ထဲတွင် အူအဆိပ်ငွေ့တစ်မျိုး
ပါလာသည်ဟု အောက်မေ့ရ၏ ။ သစ်ရွက်စိမ်းစိမ်းများ ကိုင်းညွတ်နေသော ဝါးပင်များ ၏
နောက်တွင် အမျိုးအမည် မသိသော သတ္တဝါတစ်ကောင်က သူ့ကို ချောင်းမြောင်း
စောင့်ကြည့်နေ သည်ဟုလည်း အောက်မေ့ရ၏ ။

အနည်းဆုံး သူ မတ်တပ်ရပ်နေသည့် မြေကြီးသည်ပင် သူ့အပေါ်
လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ မရှိ။ ဒဲသေးသေးကလေးများ ဖြင့် ပြည့်နေသော အရောင် ရင့်ရင့်
မြေနီလမ်းကလေးသည် အံ့ဝှက်တံခါးဆန်နေ၏ ။

ကိုယ့်ကို ကြုံဆိုဖိတ်ခေါ်မည့် သူ တစ်ဦး တစ်ယောက် မှ ရှိမနေသည့်
နေရာဒေသတစ်ခုတွင် (သာမန်အားဖြင့် ဂရုစိုက်စရာ မလိုအပ်သော) မဆိုစလောက် အပြု
အမူ တစ်စွန်းတစ်စတိုင်းသည်ပင် ရင်ထဲ နာနာကျင်ကျင် ဖြစ်ရလောက်အောင်

သူစိမ်းဆန်နေတတ်မှန်း သူ အသေအချာ ခံစားရလေသည်။

*

အခန်း (၃)

သူက အိတ်ထဲမှ ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ပြလိုက်ပြီး

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်က ဒီတည်းခိုခန်းမှာ ဟောဒီ ဓာတ်ပုံထဲက လူ
လာတည်းသွားသေးလား အန်ကယ် ဟိုဒင်းလေ အန်ကယ်များ သတိထားမိမလားလို့”

သူ့လေသံက မလိုအပ်ဘဲ အလွန်အကျွံ ရိုကျိုးလွန်းနေသည်ကို သူ့ဘာသာသူ
ပြန်သတိထားမိလေသည်။ စိတ်ထဲတွင် အနည်းငယ် ကျိတ်၍ ရှက်မိသော်လည်း ဪ
..... သူစိမ်းတွေ နဲ့ ဆက်ဆံရတာ ပဲ၊ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာ ပေါ့ဟု ပြန်တွေ့၍ ဖြေလိုက်၏ ။

လူဆိုသည်မှာ တော် ရံတန်ရံကိစ္စလောက်ဖြင့် တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ပြန်မရှက်။ သို့မဟုတ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ရှက်ဖို့ သတိမရတတ်။ ပြန်ရှက်မိပြီဆိုလျှင်လည်း
ထို စိတ်အနာက ကင်ဆာလို နှစ် ရှည်လများ တရှိရှိ စားနေတတ်သည်။

သူတစ်ပါးကို ရှက်ရသည့် အရှက်က ရုတ်တရက် ပြင်းထန်နေသည်ဟု
ထင်ရသော်လည်း အန္တရာယ် မရှိပါ။ လမ်းလယ်ကောင် လူတွေ ပိုင်းကြည့်နေကြသည့်
အထဲတွင် ပုဆိုးကျွတ်ကျလျှင်ပင် ပြဿ နာမရှိ။ နောက် သုံးလေးရက်နေလျှင် အားလုံး
မေ့သွားကြမည် သာ ဖြစ်၏ ။

ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြန်ရှက်ရလျှင်တော့ ထိုအဆိပ်က တစ်သက်လုံး တရှိရှိ
တက်နေတတ်သည်။ နောက်ဆုံး ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ် သတ်သေမှု ဖြစ်သွားစေနိုင်သည်အထိ
ပြင်းထန်တတ်သည်။

သူ ကတော့ သူတစ်ကိုယ်လုံး ထိုအဆိပ်များ ပြည့်နှက်ကာ အဆိပ်ပြီးနေသည်ဟု
ခံစားရ၏ ။ (သူက အကြောင်းပြချက်များ၊ ဆင်ခြေများ ဖြင့် အဆိပ်ကို ဖြေနေသူ တစ်ယောက်
သာ ဖြစ်သည်။)

တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်က

“မောင်ရင့် ဟာက ရှုတ်ရှုတ်ယုတ်ယုတ် မဟုတ်ပါဘူးနော်”

မဟုတ်ပါဘူးနော် ဟု ပြောလိုက်သော်လည်း ဟုတ်သည်ဟု စွပ်စွဲချင်သော အရိပ်အယောင်များ က ထိုလူဝကြီး၏ မျက်လုံးများ တွင် သိသိသာသာ ပေါ်နေ၏။ သူက

“ဟာ မဟုတ်ပါဘူး အန်ကယ်။ ဒါ ကျွန်တော့အဖေ ဓာတ်ပုံပါ။ ကျွန်တော် က အဖေ အိမ်က ဆင်းသွားလို့ လိုက်ရှာနေတာပါ”

လူဝကြီးက ဓာတ်ပုံကို ယူကြည့်လိုက်ပြီး

“ဟင့်အင်း ဒီမှာ တော့ တစ်ခါမှ မတည်းသွားဘူး ထင်တာပဲ။ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ မောင်ရင့်က မောင်ရင့်အဖေ မရှိရင် ဒီမှာ မတည်းတော့ဘူးလား၊ ဟုတ်လား။ မဆိုင်ပါဘူးလေ၊ တည်းတော့တည်းမှာ ပေါ့နော်”

ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင် အမောတကော ပြောလိုက်သည့် တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်၏ လေသံကြောင့် သူ ကြိတ်ပြုံး ဖြစ်၏။

ဒီမှာ မတည်းမည် ကို အတော် စိုးရိမ်နေပုံရသည်။ သူက ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့် ပွတ်ကာ ချွေးသုတ်သလိုလုပ်ရင်း သူ့အပြုံး ကို ကာကွယ်ဖို့ ကြိုး စားလိုက်သည်။ ထိုလူကြီး မြင်သွားလျှင် ရှက်နေမည် ကို တွေးပြီး သူက ပြန်အားနာနေမိသော ကြောင့် ဖြစ်၏။

ခရီးသည် အလာနည်းသော သည်မြို့ ကလေး၏ တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် တစ်ယောက် မှာ ထိုသို့ သော စိုးရိမ်ပူပန်မှု မျိုးရှိနေတာ သဘာဝ ကျပါသည်။

သူက

“တည်းမှာ ပါ အန်ကယ်၊ ဒီမှာ သုံးလေးရက်လောက်တော့ နေပြီး အဖေအကြောင်း စုံစမ်းရဦးမှာ ပေါ့။ ကျွန်တော် ကို လမ်းညွှန်လိုက်တဲ့ သူကလည်း အဖေ့ကို ဒီမြို့ မှာ တွေ့လိုက်တယ်ဆိုတာကို အသေအချာ ပြောလိုက်တာ”

လူဝကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ရင်း သူ့ကို တည်းခိုခန်းဆီသို့ ဦးဆောင် ခေါ်သွား၏။ (ကွတတ နှေးတုံ့တုံဖြင့် လမ်းလျှောက်တတ်သူ တစ်ယောက် ၏ နောက်မှ

လိုက်ရသည်မှာ မည် မျှစိတ်ဒုက္ခကြီးမားကြောင်း သူ ကောင်းကောင်း နားလည်သွားသည်)

အခန်းခကို သုံးရက်စာ ပေးထားလိုက်ပြီး အခန်းသော့ကို ယူကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။ လူဝကြီးက သူ့ဘေးနားမှ ကပ်လိုက်လာပြီး

“မောင်ရင့် အဖေက ဒီမြို့ ကို ဘာလာလုပ်တာတဲ့လဲ”

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ရင်း

“မသိပါဘူး အန်ကယ်ရယ်။ အဖေက အမေ နဲ့ စိတ်ဆိုးပြီး အိမ်ကဆင်းသွားတာ”

စင်စစ် အဖေ ဘာကိုမျှစိတ်မဆိုးသွားမှန်း သူ အသေအချာသိသည်။ သို့သော် အသေးစိတ်ပြောပြနေရန် မလိုဟု ထင်သော ကြောင့် ခပ်လွယ်လွယ် ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ဖြေလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏ ။

ရုတ်တရက် ဆိုသလို အဖေ နှင့် ပတ်သက်ပြီး ငါ တစ်ခုခု ခံစားဖို့ ကောင်းတယ်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြန်သတိပေးမိသည်။ တကယ်ဆို အဖေ့ကို ဒီတည်းခိုခန်းမှာ တွေ့ရလောက်ပါရဲ့ လို့ မှန်းထားပြီးကာမှ အခု မတွေ့ရတဲ့အခါ တစ်ခုခု ခံစားလိုက်ရဖို့ ကောင်းတာပေါ့။ ဥပမာ ဝမ်းနည်းတာမျိုး၊ စိုးရိမ်တာမျိုး။ ယခုတော့ သူ ဘာကိုမှ မခံစားရသည်မှာ သိသာလွန်းနေ၏ ။

ဘာကြောင့် လဲ။ မညာတန်းပြောရလျှင် အဖေ့ကို မတွေ့ရသည့်အတွက် အနည်းငယ် စိတ်ဝန်ပေါ့သွားသလိုပင် ဖြစ်မိနေသေး၏ ။ ဘာကြောင့်လဲ အဲဒါ ဘာကြောင့် လဲ။ သူ့မှာ အဖေနှင့် တွေ့လျှင် ပြောစရာစကား မရှိသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ‘အဖေ ကျွန်တော် နဲ့ အိမ်ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ’ ဟု ခေါ်ရမည် လား။ ဒါလည်း သူ မလုပ်ချင်ပါ။ လွတ်လပ်ရာ ငြိမ်းချမ်းရာကို မိမိ တတ်နိုင်သလို ရှာဖွေသွားသူ တစ်ယောက် ကို အနှောက်အယှက်ပေးသလို ဖြစ်နေလိမ့်မည် ။

နောက်ပြီး အဖေက သူ၏ အုပ်ထိန်းသူပင် ဖြစ်သည်။ အိမ်ပြန်ဖို့ မပြန်ဖို့ကို အဖေကသာ ဆုံးဖြတ်ရန် လိုပေလိမ့်မည် ။ သူက အိမ်ပြန်ရန် အမိန့်ပေးခွင့်မရှိ။ ‘အဖေ့ကို

အမေက လိုက်ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်' ဟု ပြောရမည် လား။ အား အဆိုးဆုံး ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည် ။ အမေ နှင့် ငြိမ်းချမ်းစွာ အတူယှဉ်တွဲ နေထိုင်ဖို့ ဘယ်လိုမှ မ ဖြစ်နိုင်တော့မှန်း အသေအချာ နားလည်ပြီးမှ အဖေ ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ အား ခက်လိုက်တာ။ ထို့ကြောင့် အဖေ နှင့် မတွေ့ ရခြင်းသည်ပင် သူ့အတွက် ပြဿ နာ တစ်ခုကို ရှောင်လွှဲနိုင်သလို ဖြစ်နေ၏ ။

နောက်မှ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ပေရော။ လောလောဆယ်တော့ သူစိတ်ပေါ့သွားရပြီ။ အားလုံး ကောင်းပါသည်။ (သူ့စိတ်ထဲမှာ အနည်းငယ် ခိုးလိုးခဲ့လှ ဖြစ်နေသော ဒီမြို့ ကလေး၏ ဘီလူးကိစ္စ မှ လွဲလျှင်ပေါ့လေ)

“အေးကွာ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ အန်ကယ် ဒီလိုကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

သူ့အနည်းငယ် ကြောင်စိစိ ဖြစ်သွား၏ ။ ဘာ ဖြစ်လို့များ သည်လူဝကြီးက နေရင်းထိုင်ရင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရပါလိမ့်။ သို့သော် သူ့ အနည်းငယ် ပြုံး ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏ ။ ဘာကို ခေါင်းညိတ်သည်မှန်း သူ့ဘာသာသူလည်းမသိ။

သူက ပြီးသွားပြီဟု ထင်လိုက်သော်လည်း လူဝကြီး၏ စက်ဘီးတာယာ အဟောင်း နှင့် တူသော နှုတ်ခမ်းကြီးများ က တလှုပ်လှုပ်တပြင်ပြင် ဖြစ်နေသေးသည်ကို တွေ့လိုက်ရသော ကြောင့် စကားစ ဆက်လာဦးမည် ဟု စိတ်မသက်မသာ သိလိုက်ရပြန်သည်။

“ကောင်းပါတယ်ကွာ ၊ အဖေကို အခုလို ဂရုတစိုက်ရှိတာ။ မောင်ရင့်လို သားသမီးမျိုးကို အန်ကယ် သဘောကျတယ်ကွာ။ ရှာပါ မောင်ရင့်အဖေကို တွေ့အောင်ရှာပါ။ သူ ဒုက္ခရောက်နေမလား၊ ဘာ ဖြစ်နေမလဲ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူး။ ရှာပြီး အကူအညီပေးရမှာ သားသမီးတာဝန်ပဲကွ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

သူ ဒုတိယအကြိမ် ပြုံး ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြရပြန်သည်။ စိတ်ထဲ ကတော့ ငါ တည်းရမယ့်အခန်းက ဘယ်မှာ လဲ မသိဘူးဟု တွေးနေမိ၏ ။ လူဝကြီးက မနားတမ်း ဆက်ပြောနေသည်။

“မိဘ ဆိုတာ ဘုရား နဲ့ တစ်ဂိုဏ်းတည်းပဲကွ။ မိဘဟာ ဘာ ဖြစ်နေ ဖြစ်နေ အမြဲတမ်း မိဘဟာ မိဘပဲ။ အဲဒီ တော့ကက ”

သူပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြပြန်သည်။ ထောင့်ဘက်ကျကျ အခန်းမျိုးရရင် ကောင်းမှာ ပဲ။ ဒီမှာ ရေက ပေါပေါများများ မှ ရပါမလား မသိဘူး။ မနက်ဖြန်ကျရင်

“ဒီမှာ မောင်ရင် မိဘကျေးဇူးဆိုတာ အန်ကယ် ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင် မိဘကို”

သူပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ရပြန်သည်။ အင်း ဒီလူဝကြီးကလည်း စကားများ လိုက်တာ။ ငါ ဒီမှာ လာတည်းမိတာ မှာ ပြီးထင်တယ်။ ဒီမှာ မတည်းရင် တခြားတည်းခိုခန်းကလည်းမရှိ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ တည်းရမှာ နေဦး၊ ငါ့အဖေကကော ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သွားတည်းနေတာ မ ဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

“နေစမ်းပါဦး မောင်ရင်၊ သီဟဗာဟု ကို သိတယ်မဟုတ်လား”

ရုတ်တရက် မေးလိုက်သော စကားကြောင့် သူအနည်းငယ် ကြောင်သွား၏ ။ သူ ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ မိတ်ဆွေများ ထဲတွင် တော့ သည်လိုနာမည် မျိုးမရှိပါ။ ဒါမှမဟုတ် သည်မြို့ မှ မြို့ ခံ တစ်ယောက် နှင့် မသိ မေးနေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်၏ ။ သူက

“ဟင့်အင်း မသိဘူး အန်ကယ်။ ဘယ်သူလဲ ဒီမြို့ ကပဲလား”

လူဝကြီး အတော် စိတ်ပျက်သွားပုံရသည်။

“ဟာ ကွာ၊ မင်းကလည်း ပုံပြင်ထဲမှာ လေကွာ။ သူ့ အဖေကို လေးနဲ့ ပြန်ပစ်တဲ့ မင်းသားလေ”

“ဪ သူ့အဖေက ဘာတွေ ပေါက်ကရ လျှောက်လုပ်လို့လဲ အန်ကယ်”

လူဝကြီး ခေါင်းခါ၏ ။ မျက်မှန်ထူထူနောက်မှ မျက်လုံးကြီးများ ထဲတွင် စိတ်ရှုတ်သော အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လာသည်။ ဘာ ဖြစ်လို့ပါလိမ့် ငါပြောတဲ့အထဲမှာ ဘာများ အမှား ပါသွားသလဲ။

“မင်းကွာ သူ့အဖေက ခြင်္သေ့လေ။ မင်းသမီးလေးနဲ့ ညှားပြီး သီဟဗာဟု ကိုမွေးတာလေ။ နောက် သူ့အဖေက တိရစ္ဆာန် ဖြစ်နေတော့ ရှက်ပြီး လေးနဲ့ ပစ်သတ်တယ်လေကွာ။ မသိဘူးလား။ ပြီးတော့မှ နောင်တရပြီး အဖေကျေးဇူးကို အောက်မေ့တဲ့အနေနဲ့ ဘုရားရှေ့မှာ ခြင်္သေ့ ရုပ်ထုထားတာ”

ဒီတစ်ခါ စိတ်ညစ်ရသူမှာ သူ့အလှည့် ဖြစ်သွား၏။ ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက်တောင် အူကြောင်ကြောင် နိုင်လိုက်တဲ့ ပုံပြင်လဲလို့။ တိရစ္ဆာန်နဲ့ လူ ပေါင်းဖော်ပြီး လူကို မွေးတယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စမှန်း ဒီနေ့ကြီး မသိဘူးလား။ လူအချင်းချင်း သွေးသွင်းတာတောင် အမျိုးအစား မတူရင် သွင်းလိုမှ မရတဲ့ ဥစ္စာ။ နောက်ပြီး စေတီပေါ်ပေါက်တဲ့ သက်တမ်းနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် အဲဒီ ပုံပြင်သက်တမ်းက နှစ် ပေါင်း ထောင်ချီပြီး စောနေတာ ၊ ဘယ်နှယ်လုပ် စေတီရှေ့မှာ ခြင်္သေ့ရုပ်ထုတာ ဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ။

စင်စစ် သူက အဖေကျေးဇူးကို သိတတ်သော အားဖြင့် လိုက်ရှာနေခြင်းလည်း မဟုတ်ပါ။ ဘာမှ မဆိုင်ပါ။ အကယ်၍ အဖေက သူ့အပေါ် ကျေးဇူးမရှိဘူးပဲ ဆိုပါတော့။ သည်လိုဆိုလျှင်ကော လိုက်မရှာရတော့ဘူးလား။

ထိုကိစ္စများ ကို လျှောက်စဉ်းစားနေလျှင် မီးခိုးမဆုံး မိုးမဆုံး ဖြစ်ကုန်ပေးလိမ့်မည် ။ သိပ်ရှုတ်ထွေးလွန်းပါသည်။ သူက အဲသည်လောက် စဉ်းစားတတ်သူ တစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့ပါ။ ရိုးရိုးကလေးပင်တွေ သည်။ သူ လုပ်ရမည့် ကိစ္စ ဖြစ်သော ကြောင့် လုပ်ခြင်းသာ ဖြစ်၏ ။

လူ့ဘဝ ဆိုသည်မှာ ကျေးဇူးတရားများ ကို အကြွေးလို ဆပ်ဖို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါ။

*

“ပါးပါး၊ သမီးကြောင်လေးတွေ မိလား၊ ပူစီ မနက်ကတည်းက ပျောက်နေလို့”

အပေါ်ထပ် ထောင့်စွန်းအခန်း၏ အပြင်ဘက် စင်္ကြံတွင် ကောင်မလေး

တစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို သူ သတိထားမိသွား၏။ မျက်လုံး အနည်းငယ်ပြူးပြီး အသားဖြူဖြူသေးသေးသွယ်သွယ်ကလေး ဖြစ်သည်။ ကြည့်ပျော်ပျော် ရှိသော ရပ်ရည်မျိုးပင် ဖြစ်သော်လည်း သူ့မျက်စိထဲတွင် တော့ ကြောက်လန့်တတ်သည့် စာဘုန်းကြီးကလေး တစ်ကောင် နှင့် တူသည်ဟု မြင်မိသော ကြောင့် အနည်းငယ် ရယ်ချင်လာ၏။ ဟုတ်တယ်။ ဒီကောင်မလေးရဲ့ မျက်လုံးပြူး ပြူး တွေ က စာကလေးတစ်ကောင် ကြောက်အား လန့်အား ပြု ပြု ပျာပျာ ကြည့်နေပုံမျိုး၊ နောက်ပြီးတော့ အသံကလည်း ကျလီ ကျလီ နဲ့။

“ဟင့်အင်း မတွေ့ဘူး သမီး”

ပြီးခဲ့သည့်လက ဒီတည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်၏ သမီး အကြီးမ ဘီလူးအစားခံရကြောင်း ဆိုက်ကားသမား အသေးလေးက ပြောသွားခဲ့သည်ကို သူ ချက်ချင်း ပြန်သတိရလိုက်၏။ သည်လိုဆိုလျှင် ယခုတွေ့မြင်နေရသော ကျလီကျလီ နှင့် စာဘုန်းကြီးမလေးသည် သမီးအငယ် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း မရဘူး။ ပါပါး လိုက်ရှာပေးရမယ်။ အခု လိုက်ရှာပေးရမယ်”

ကောင်မလေးက ခြေတစ်ဖက် ဆောင့်ရင်း ဆောင့်ရင်း ကျလီ ကျလီ နှင့် အော်ဟစ်နေသည်။

ဘာပဲပြောပြော ထိုစာကလေးမလေးကို သူ နည်းနည်း တော့ ကျေးဇူးတင် ချင်သွားသည်။ လုပ်စမ်းပါကွာ၊ မင်းအဖေကြီးကို ပြန်ခေါ်သွားစမ်းပါ။ စကားတွေ ဗလစ်ဗလစ် ပြောလွန်းတဲ့ ဒီဇနီကြီးကို အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်တွေ ပြောခိုင်းဖို့ ခေါ်သွားစမ်းပါ။

“ခဏ နေဦး သမီး၊ ပါပါး ဒီမှာ ဧည့်သည်ကို အခန်းထဲပို့ပေးလိုက်ဦးမယ်”

အား ဒီဇနီကြီးက မလွယ်ပါလား။

ကံအားလျော်စွာ ပင် သူ့အခန်းက ထိုအပြင် စင်္ကြံနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော

ထောင့်စွန်းအခန်း ဖြစ်သည်။ သူက အခန်းသော့ကို အသာအယာ လှည့်ဖွင့်လိုက်၏ ။ နောက်
..... တံခါးကို တွန်းဖွင့်၍ မဝင်မီ ကြမ်းပေါ်မှ ခရီးဆောင်အိတ်ကို ကောက်ဆွဲသလို နှင့်
လူဝကြီးဘက်သို့ တစ်ချက်ခိုးကြည့်လိုက်သည်။ လူဝကြီးက သူ့အခန်းတံခါး ပွင့်သွားသည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် ဝန်းခနဲ ကိုယ်လုံးကြီး လှိမ့်ဝင်လာပြီး စကားလိုက် ပြောရန် ကွတတ
အသင့်ပြင်ဆင်ထားသည်ကို မြင်ရ၏ ။

အခြေအနေက စိုးရိမ်မကင်းစရာ ဖြစ်နေသည်။ သူ သတိကြီးစွာ ထား၍
တံခါးကို လူတစ်ကိုယ်စာ ဝင်သာရုံလောက် ဟသွားအောင် ဖြည်းဖြည်းတွန်းဖွင့်လိုက်၏ ။
နောက် ကိုယ်ကို စောင်းကာ ဖျတ်ခနဲ တိုးဝင်လိုက်ပြီး အခန်းထဲရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်
နက် ချက်ချင်း ပြန်လှည့်ကာ တံခါးပေါက်ဝ ကို ပိတ်ရပ်လိုက်၏ ။ လူဝကြီးက တံခါးကို
တွန်းဖွင့်ရန် လက်ရွယ်လိုက်ပြီး

“မောင့်ရင့်ကို သားသမီး ဝတ်ငါးပါးအကြောင်း

“ကျေးဇူးပဲ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော် ခရီးပန်းလာလို့ ခဏလောက်
အိပ်လိုက်ဦးမယ်။ တကယ်ပါ အန်ကယ်ကို သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို နှင့် တံခါးကို တွန်းပိတ်ပြီး ချက်ချင်း အတွင်းမှ
မင်းတုပ်ချလိုက်သည်။ စိတ်ပေါ့ပါးသွားသော ကြောင့် စောစောက ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်
မသိလိုက်ဘဲ အောင့်ထားခဲ့မိသည့် အသက်ကို ပျူ့ ခနဲ မှုတ်ထုတ်သည်။ အိုကေ
အန်ကယ်၊ ကျွန်တော် တို့ နောက်တော့မှပဲ ပုံပြောတမ်း ကစားကြသေးတာပေါ့။ သူ
ခုတင်ပေါ်မှာ ပစ်လိုချင်လိုက်၏ ။

တကယ်ဆို ဘီလူးက သူ့သမီးကို မစားဘဲ ထိုလူဝကြီးကို စားသွားသင့်သည်ဟု
သူတွေ့ လိုက်သည်။ လုံနေရင်းက သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲ နာကျင်နေသည်ကို
သတိထားမိလာ၏ ။ အား တကယ် အိပ်ပျော်သွားတော့မည် ။ ဘာ ဖြစ်လဲ ခဏ
အိပ်ပစ်လိုက်ဦးမည် ။ ညဦးပိုင်းလောက်မှ မြို့ ထဲလျှောက်ပြီး တစ်ခုခု စားတာပေါ့။

အင်း ဘီလူးနဲ့များ တွေ့နေရဦးမှာ လား။ ဘီလူး ဘီလူး။ သူ

အိပ်ပျော်တစ်ဝက် နိုးတစ်ဝက်လိုလို ဖြစ်နေ၏ ။ အဖေကော အဖေ။ အဖေ ဟု စိတ်က ထင်သူ တစ်ယောက် ကို ပခုံးပုတ်လိုက်ရာ ထိုသူက လှည့်ကြည့်လိုက်သော အခါ ဘီလူးမျက်နှာ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏ ။ သူ မောပန်းကာ တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲနေသည်။

နောက်တော့ သူ တကယ် နှစ် ခြုံက်စွာ အိပ်မောကျသွားလေသည်။

*

ကျောက်ဖြူသားဖြင့် ထုဆစ်ထားသည့် လှေကားဆယ့်သုံးထစ်၏ အောက်ဆုံးတွင် နှင်းဆီအနီ တစ်ပွင့်ကို ချထားသည်။ သတိရခြင်း အထိမ်းအမှတ် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပေမည် ။ ရီဝေ မှိုင်းပျနေသော ရနံ့များ ကို လိပ်ပြာတစ်ကောင်၏ နှလုံးသားထဲတွင် တွေ့ရ၏ ။ အစမှတ်လည်းမရှိ၊ အဆုံးမှတ်လည်းမရှိသော မျဉ်းကွေးတစ်ကြောင်းပေါ်တွင် အနက်ရောင် ငှက်တစ်ကောင် နားနေ၏ ။ ထိုငှက်သည် သူ ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်နေလေသည်။

အစအဆုံးမရှိသော အရာများ ကို သူမုန်းသည်။ သံသရာဆိုသည့် ပျော့တိပျော့ဖတ်အရာကြီးကို သူမုန်းသည်။ စက်ဝိုင်းဆိုသည့်အရာကို မည် သည့် ရှိသြမေတြီဆရာ တီထွင်ခဲ့ပါသလဲ။ ထို ရှိသြမေတြီဆရာကို ထောင် ဒဏ် တစ်သက်တစ်ကျွန်း နှင့် ခြောက်လ အပြစ်ပေးလိုက် ပါ။ (ခြောက်လ အပိုထပ်ဆောင်း၍ ပေးရခြင်းမှာ ထို စက်ဝိုင်းဆွဲဖို့ ခဲတံကို တစ်နေရာရာမှ ခိုးလာသည်ဟု ယူဆရသော ကြောင့် ဖြစ်၏)

မြက်ခင်း စိမ်းစိမ်း ရှည်ရှည်များ ကြားတွင် ပုန်းအောင်းနေသော သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို နှင်းများ စိုစွတ်လျက်သား တွေ့ရ၏ ။ မှောင့်မိုက် တိတ်ဆိတ်နေသည့် ဟိုး အဝေးတစ်နေရာဆီမှ ဆည်းလည်းသံသဲ့သဲ့ ကြားရသည်။ အမှောင့်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာ တိုးထွက်လာတော့မည် ကဲ့သို့ ရှိ၏ ။ ကောင်းကင် တိမ်တိုက်များ နှင့် ငြိနေသည့် ရွက်လှေတစ်စင်း၊ လည်ဆံဖွားဖွား နှင့် မြင်းဖြူတစ်ကောင်၊ ခရမ်းရောင် တောက်ပသော

အလွမ်းတစ်ပွင့် ၊ သူ အမှောင်ထဲမှာ လွင့်နေသည်လား။

သူ ဖျတ်ခနဲ နိုးလာ၏ ။ အခန်းထဲတွင် မှောင်မိုက်နေပြီ။

မီးခလုတ် ထွင့်ပြီး နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ည ခုနစ် နာရီ ကျော်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရသော ကြောင့် သူအနည်းငယ် အံ့အားသင့်သွား၏ ။ သူ အိပ်ပျော်သွားချိန်သည် သည်လောက် ကြာမြင့်လိမ့်မည် ဟု ထင်မထားခဲ့။ အပြင်ထွက်ရန် ကိစ္စကလည်း ရှိသေးကြောင်း တွေ့မိသဖြင့် သိပ်မိုးချုပ်နေဖို့ မကောင်းဘူးလေဟု စိတ်ထဲက တွက်ကာ ခပ်မြန်မြန်ရေချိုး၊ အဝတ်အစား လဲလိုက်သည်။

သူ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာသည့်အခါ လှေကား တစ်ဆစ်ချိုးအကွေ့တွင် တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် လူဝကြီး နှင့် ဆုံ၏ ။

“ကောင်းသော ညနေခင်းပါ မောင်ရင်”

ဟု သိမ်မဝီသသော သိုးဆောင်းဘာသာစကားဖြင့် နှုတ်ဆက်၏ ။

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းသော ညနေခင်းပဲ ဆိုပါတော့”

(အကယ်၍ အန်ကယ် သိပ်စကားများ ဘူး ဆိုရင်ပေါ့လေ)

သူက ပြုံး ရံ ပြုံး ပြုပြီး ဆက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ လူဝကြီးက သူ့လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲထားပြီး

“မောင်ရင် နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရဦးမယ်”

အလိုက်မသိစွာ ဆိုနေပြန်သော ကြောင့် သူက

“ကျွန်တော် တစ်ခုခု သွားစားလိုက်ဦးမယ် အန်ကယ်၊ ဗိုက်အရမ်းဆာနေလို့”

ဟု အကြောင်းပြကာ စကားဖြတ်ပစ်ခဲ့သည်။

ခြံဝင်းတံခါးဆီ လျှောက်သွားရင်း ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ မြက်ခင်းကလေးဆီ လှမ်းကြည့်မိ၏ ။ နောက် ခြံထောင့်မှ ၎င်းပင်ဆီသို့ ။ အဝါရောင် ပွင့်ချပ်တွေ အခိုင်လိုက်

တွဲ ကျနေသော ငှက်ကြီးအောက်မှ ကြိုး လွှဲဒန်းပေါ်တွင် ‘သူမ’ ထိုင်နေသည်။ အဲ
အသံကျလီ ကျလီ နဲ့ စာဘုန်းကြီးမလေးပေါ့။ ပေါင်ပေါ်တွင် အဖြူရောင် ကြောင်ကလေး
တစ်ကောင်ကို ပွေတင်ထားရင်း ဒန်းကို ညှင်ညှင်သာသာ လွှဲယမ်း ဆော့ကစားနေသည်။
ကလေးစိတ် ကုန်ပုံ မရသေးဟု သူတွက်မိ၏ ။

ကောင်မလေးကလည်း သူ့ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ သူ နှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံ၏ ။
(မဆုံ ဆုံအောင် တမင်စောင့်နေသည်မှာ သေချာပါသည်) အကြည့်ချင်းပွေဖက်မိသည့်
စက္ကန့်ပိုင်းမှာ ပင် ကောင်မလေး ချက်ချင်း မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်သည်။ ကြည့်စမ်း
ဘယ်လောက်တောင်ရိုက်နှက် ကန်ကျောက် ပစ်လိုက် ချင်စရာကောင်းတဲ့
သတ္တဝါမလေးလဲလို့။

သူမဘက်က ဦးအောင် တမင် မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်ခြင်းမှန်း သိသာစေရန်
အမူအရာဖြင့်ပါ ပြသွားသည်။ သေချင်းဆိုးမလေး ဟု သူ စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ ရေရွတ်
ဖြစ်၏ ။ သည်လို ပိန်ပိန်ကပ်ကပ် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ကောင်မလေး ပေါက်စနလေးမှာ
ယောက်ျားလေး တစ်ယောက် ရဲ့ စိတ်ကို ဖြားယောင်းဖို့ နောက်ထပ် ဘာသေနင်္ဂီဗျူဟာတွေ
ရှိနေဦးမလဲ။ အကောင်းဆုံး ကတော့ ထိုကောင်မလေး၏ လက်မောင်းပိန်ပိန်ကလေး
တစ်ချောင်းကို ဖြုတ်ယူကာ သွားကြားထိုးတံ လုပ်ပစ်လိုက်ဖို့ပင် ဖြစ်သည်။

သူ ဒြဲတံခါးဆီ ဆက်လျှောက်လာခဲ့၏ ။

နောက်ထပ် ခြေလှမ်း ငါးလှမ်း လှမ်းပြီးနောက်၊ စာဘုန်းကြီးမလေးရှိရာကို သူ
တစ်ခါ ထပ်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကောင်မလေးကလည်း ပြန်လှည့်ကြည့်နေသည်နှင့် ဆုံ၏ ။
ကဲ နှစ် ခါရှိသွားပြီ ချာတိတ်မရေ ။ သည်တစ်ခါလည်း ကောင်မလေးက
အလျင်ဦးအောင် မျက်နှာလွှဲသွားနိုင်ပြန်သည်။ သို့သော် မျက်နှာမလွှဲခင် လှစ်ခနဲ ပြုံး
လိုက်သည့် နှုတ်ခမ်းများ ကို သူ မြင် ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်သေးသည်။

အိုကေ ကောင်မလေးရေ။ လိုအပ်ရင် မင်းကို ငါ
ရည်းစားစကားပြောကောင်း ပြောနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

သူ့စိတ်ထဲမှ သဘောကျစွာ တွေးရင်း ခြံတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။ သည်လို ပိစိညှောက်တောက် ကောင်မလေးကို ရည်းစားစကား ပြောဖို့ဆိုလျှင်လည်း ဝေါဟာရ များများ စားစား သုံးစွဲနေစရာ လိုမည် မထင်ပါ။ အင်း တိုတို နဲ့ ထိထိမိမိပေါ့။ ရိုးရိုးကလေးပြောတာပဲ ကောင်းလိမ့်မည် ။

သူမ၏ အဖေကြီးလို သိုးဆောင်းဘာသာစကား မပီတပီဖြင့် ပြောရလျှင်တော့ ‘အိုင်လစ်ယူ ဗဲရီးမတ်ချ်’ ပေါ့။ ဟင့်အင်း ‘Very’ ထက်ပိုပြီး ပျစ်ပျစ်ခဲခဲ ရှိမယ့် ဝေါဟာရ ဘာရှိမလဲ။

ရှုတ်ပါတယ် လွယ်လွယ်လေးပဲ။ ‘အိုင်လစ်ယူ စောက်ကျီးနည်း’ မင်းကို ငါ စောက်ကျီးနည်းကြီး ချစ်ပါတယ်ကွယ်ပေါ့။

တကယ်တော့ ‘အချစ်’ ဆိုသည်မှာ လက်ပတ်နာရီတစ်လုံး ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါသေးသည်။ စက္ကန့်တိုင်း စက္ကန့်တိုင်း ‘ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ’ ဟု အမြဲ မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်နေဖို့ မဟုတ်သည့်တိုင် လိုအပ်သည့်အခါ တစ်ချက်တလေ ကြည့်နိုင်ရန်အတွက် လက်မှာ ပတ်ထားဖို့တော့ ကောင်းသော အရာတစ်ခု ဖြစ်လိမ့်မည် ။

သူ တုပ်ကွေး မမိချင်သော် လည်း လက်ပတ်နာရီတော့ ပတ်ချင်သည်။

လမ်းမပေါ် ရောက်လာသော အခါ ထိုစာဘုန်းကြီးမကလေးကို သူ မေ့သွား၏ ။

*

အခန်း (၄)

သူ စားသော ထမင်းဆိုင်က မြကျွန်းသာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် နှင့် သိပ်မဝေးသော ကြောင့် အဆင်ပြေသွား၏။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ သူ ဝင်သွားလိုက်သော အခါ ဆိုင်ထဲတွင် ထိုင်နေကြသူ အားလုံးက သူ့ကို ဝိုင်းပြီး ကြည့်ကြသည်။ သည်မြို့ ကလေးအတွက် ကတော့ ငါဟာ တကယ့် သူစိမ်း တစ်ယောက် ပါပဲလား ဟူသည့် ခံစားချက်က လှမ်းလက်စ ခြေထောက်မှ သွေးများ ကို အေးစက် တောင့်ခဲသွားစေ၏။

သူ မျက်လုံးကို ဟိုဟိုဒီဒီ မဝေ့ရဲ။ လူလွတ်ရာ စားပွဲခုံကလေးတစ်ခုံတွင် ခပ်မြန်မြန် ဝင်ထိုင်လိုက်ရ၏။ ခဏနေတော့မှ သူ ဝင်လာခါစက တိတ်ဆိတ်သွားသည့် စကားသံများ နဂိုအတိုင်း ပြန်ဆူညံစပြုလာလေသည်။

ဆိုက်ကားသမား ‘အသေးလေး’ များ ဒီဆိုင်ထဲမှာ ရှိနေမလားဟု တွေးကာ မျက်လုံးကို မရဲတရဲ ပင့်ပြီး ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် အကြည့်မျိုးဖြင့် ရှာလိုက်၏။ မတွေ့ရ။ (တကယ်လည်း အသေးလေးက သည်နေ့ည အဖို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ရှိမည် မဟုတ်သည့်အကြောင်း ပြောထားခဲ့သည်ကို သူ မမေ့သေး) သိသိကြီး နှင့် ဘာကြောင့် အဓိပ္ပာယ်မရှိ ရှာကြည့်နေမိမှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း နားမလည်။ ကိုယ် နှင့် အကျွမ်းမဝင်သည့် နေရာတစ်ခုတွင် ရောက်နေရခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ခပ်ကြောင်ကြောင် ခံစားချက် တစ်မျိုး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ဘာ သောက်မလဲ ဦးလေး”

သူ့ကို ‘ဦးလေး’ ဟု ခေါ်သော စားပွဲထိုးကလေးကို သူ အလန့်တကြား လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ အင်း ခေါ်မယ်ဆို ခေါ်သင့်တာပေါ့။ စားပွဲထိုးကလေး၏ အသက်က အလွန်ဆုံးရှိလှ ဆယ့်နှစ် နှစ် ၊ ဆယ့်သုံးနှစ် ပဲ ဟု သူ ခန့်မှန်းကြည့် ဖြစ်၏။

တကယ့်ကို မည် :မည် :ပိန်ပိန်လိုလို နှင့် ကလေးငယ်ကလေး ဖြစ်သည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တံဆိပ် စာတန်းပါ စွပ်ကျယ် ချိုင်းပြတ် အစုတ်ကို ဝတ်ထား၏။ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ရေခွေးကရား အကြီးကြီးတစ်လုံးကို မနိုင့်တနိုင် မထားသည်။

အင်း လွတ်ကျပြီး ရေခွေးပူလောင်လိုက်လို့ ကတော့ ဒင်းကလေးရဲ့ ခြေထောက် ပိန်ပိန်လိန်လိန် နှစ် ချောင်းဟာ ဝါယာကြိုး ကို မီးရှို့ထားသလို တွန့်လိမ် ကျရှုံ့ပြီး အရေပြား ဖတ်လတ်လန်အောင် စုတ်ပြတ်သွားတော့မှာ ပဲ။

ဒီလို မူလတန်းကျောင်းသားအရွယ် ကလေး တစ်ယောက် ဟာ ဘာ ဖြစ်လို့ ဒီလို အလုပ်လုပ်နေရတာ လဲဟု သူ စဉ်းစားကြည့် ဖြစ်သည်။ ဘုရားသခင် က ထိုကလေးကို စားပွဲထိုးလုပ်ဖို့ ဖန်ဆင်းခဲ့သည်ဆိုလျှင်တော့ အတော် ကိုဆိုးရွားသည့်ကိစ္စ ဖြစ်ပေလိမ့်မည် ။

“အေးကွာ လက်ဖက်ရည်ပေါ့။ ဟိုဒင်း လက်ဖက်ရည် ပေါ့ကျတစ်ခွက်”

“ရှယ်လား ဦးလေး”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ကလေးငယ်က အသံပြန်နှင့် ‘ဝမ်း တီး ပေါ့ကျရှယ်’ ဟု အဖျော်သမားကို လှမ်းအော်၏ ။

ကောင်တာရှိ (ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဖြစ်ပုံရသော) အသားဖြူစုတ်စုတ်၊

မျက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်း နှင့် လူက အိတွဲ ကျနေသော မျက်ခွံလေးလေးကြီးများ ကိုဖြကာ ပြူးကြည့်လိုက်ပြီးနောက် မျက်စိပြန်မှိတ်သွားသည်။ ပါးစပ်ကလည်း တစ်စုံတစ်ရာကို တိုးတိုးရွတ်နေ၏ ။ (လက်ဖက်ရည် ရောင် :ကောင်းဖို့ နတ်သကြားများ နှင့် ဘိုးတော် များ ကို ပွဲစားလုပ်ကာ မြူဆွယ်ခိုင်းသော ဈေးခေါ် လာဘ်ခေါ် ဂါထာ တစ်ခုခု ဖြစ်ပေလိမ့်မည်)

ကြည့်ရသည်မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၏ စီးပွားရေး အခြေအနေ

သိပ်ကောင်းပုံမရ။ ဆိုင်ရှင်၏ မျက်နှာက သော ကတွေ များ ကာ စိတ်ရှုတ်နေပုံပေါ်သည်။ ငွေကြေး မချောင်လည်သော ကြောင့် လည်း စားပွဲထိုး အလုပ်သမားခ သက်သာစေရန် ဈေးပေါပေါရသော ကလေး တစ်ယောက် ကို ခိုင်းထားခြင်း ဖြစ်မည် ဟု တွေးကြည့်၍ ရ၏ ။

လက်ဖက်ရည် လာချပေးသော အခါ တစ်ငုံ သောက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာလိုသေးလဲ ဦးလေး၊ ပြန်ပြင်ပေးရဦးမလား”

သူ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ နောက် စီးကရက် တစ်ပွဲ မှာ လိုက်၏ ။

အနည်းငယ် စိတ်ရဲလာပြီ ဖြစ်သော ကြောင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံးကို ဖြန့်ကာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ လူက အတော် များ သည်။ လူကြီး၊ လူငယ်၊ လူလတ် အရွယ်လည်းစုံ၏ ။ စားပွဲဝိုင်းတိုင်းလိုလိုတွင် ကိုယ့်အစု နှင့် ကိုယ် စကားတပြောပြောလုပ်ရင်း လက်ဖက်ရည် သောက်လိုက်၊ ရေနွေးကြမ်း ငှဲ့လိုက်၊ ဆေးလိပ်ဖွာလိုက် လုပ်နေကြသည်။

“ငါတော့ ဘီလူးဆိုတာ မယုံဘူးကွာ။ အလကား ချဲ့ကားပြီး လျှောက်ပြောနေတာကွ။ ဒါ တစ်ယောက် ယောက် ရဲ့ လက်ချက်ပဲ ဖြစ်မယ်”

သူ့ဘေးနား ကပ်လျက်ဝိုင်းမှ စကားသံက အတော် ကျယ်၏ ။
သူမသိမသာလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဆံပင် ခေါင်းတုံးဆံတောက် နှင့် ပိန်ပိန်မည်း မည်း : လူသေးသေး တစ်ယောက် ။ အရပ်ရှည်ရှည် မျက်လုံးပြူး ပြူး နှင့် လူ တစ်ယောက် ၊ မှတ်ဆိတ်မွေး တိုနဲ့နဲ့ နှင့် လူကောင်ခပ်ထွားထွား တစ်ယောက် တို့ကို တွေ့ ရ၏ ။

“နောက်ပြီး အဲဒီ တစ်ယောက် ယောက် ဆိုတာကလည်း ဒီမြို့ က မြို့ ခံလူပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ ငါတွေ တာ”

မျက်လုံးပြူး ပြူး နှင့် လူက အားရပါးရ ဆက်ပြောနေပြန်သည်။ မျက်လုံးပြူး သလောက် အသံကလည်း ကျယ်ပုံရ၏ ။ ဆံပင် ခေါင်းတုံးဆံတောက် နှင့် ပိန်ပိန်မည်း မည်း : လူက ခေါင်းခါသည်။ နောက်

“မင်း ထင်တာလည်း မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ။ ကဲ အဲဒီ မင်းပြောတဲ့လူက ညဘက် ညဘက် ကောင်မလေးတွေ ကို သူတို့အိမ်က ဘယ်လိုခေါ်ထုတ်သွားမလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဟ ဒါတော့ အဲဒီ လူကိုပဲ သွားမေးကြည့်ပေါ့။ ဘယ်သိမလဲ”

မျက်ပြူး က စိတ်တိုသံပါလာ၏ ။ ခေါင်းတုံးတံတောက် နှင့် လူ ကတော့

ခေါင်းကို ခါယမ်းမြဲ ခါယမ်းနေသည်။ မဟုတ်သေးဘူး မဟုတ်သေးဘူး ဟုလည်း
တတွတ်တွတ်ပြော၏ ။ မျက်ပြူး က

“ဒါဖြင့် ဘီလူး လာစားတယ်ဆိုတာကိုပဲ ခင်ဗျားက ယုံနေတာလား”

ခေါင်းတုံးဆံတောက် နှင့် ကိုမည် :ပိန်က ခေါင်းကို ခါယမ်းပြန်သည်။

“မယုံဘူး”

“အင်း အဲဒါပဲပေါ့။ ဘီလူးတို့ သရဲတို့ဆိုတာ တကယ်မှ မရှိတာ။ ဒါကြောင့်
ပြောတာပေါ့။ ဒါဟာ လူ တစ်ယောက် ယောက် ရဲ့ လက်ချက်ပါလို့”

မည် :မည် :ပိန်ပိန် နှင့် လူ ကတော့ ခေါင်းကို ခါယမ်းရင်း မဟုတ်သေးဘူး
မဟုတ်သေးဘူးဟု ပြောပြန်သည်။ မုတ်ဆိတ်မွေး တုံ့နဲ့နဲ့ နှင့် ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း လူက

“အဲဒီ ကောင် ဒီမြို့ ထဲမှာ ရှိတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် တို့ တစ်အိမ်တက်
တစ်အိမ်ဆင်း လိုက်ရှာရင်ကောဗျာ ဘယ်နှယ်လဲ ကျွန်တော် တို့ လမ်းထဲက လူတွေ ကို
စုလိုက်မယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး ကိုထိုက်၊ မဟုတ်သေးဘူး”

မည် :မည် :ပိန်ပိန် နှင့် လူသေးသေးက ထိုသူလက်မောင်းကို ဖမ်းဆွဲပြီး
တားထားရင်း ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။ နောက်

“ဒီကိစ္စက အသည်လို ရှူ၊ ရှူ၊ ရှားရှား လုပ်လို့ရတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး ကိုထိုက်။
နောက်ပြီး ဒီကောင် ဝင်းနောင်ကလည်း အရမ်းကာရော လျှောက်ပြီးထင်ကြေးပေးနေတာ။
ဘာမှ ခြေခြေမြစ်မြစ် စဉ်းစားထားတာ မဟုတ်ဘူး။ မယုံရင် မေးကြည့်။ ကဲ ဒီမြို့ မှာ အဲဒီ
တရားခံ ရှိနေပါတယ်လို့ ဘယ်လို အထောက်အထားပြမလဲလို့”

မျက်လုံးပြူး ပြူး နှင့် လူက ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး

“ခင်ဗျား လျှောက်ပြောမနေနဲ့”

“မဟုတ်ဘူးလား၊ တစ်ခုခု ဖြစ်ပြီဆိုတာနဲ့ မင်းက ထိုင်ရာမထ ထင်ကြေးတွေ
စွတ်ပေးနေတော့တာပဲ။ ဟုတ်လားမသိ၊ မဟုတ်လားမသိ”

မုတ်ဆိတ်မွေး တိုနံနံ နှင့် လူ ကတော့ တစ်ခုခုကို ဝရန်းသုန်းကား
လုပ်ပစ်လိုက်ချင်ပုံပေါ်နေသည်။ ထိုသူက

“ကဲ အဲဒါဆို ခင်ဗျားပြောဗျာ ကိုထွန်းစန်း။ အဲဒီ ကောင် ဘယ်မှာ ရှိနိုင်မလဲ။
ကျွန်တော် တို့တစ်ခုခုလုပ်မှ ဖြစ်တော့မယ်”

မည် :မည် :ပိန်ပိန် လူဖလံလေးက ခေါင်းကို ခါယမ်းရင်း လက်ဆန့်တန်းပြီး
ကားထားလိုက်ပြန်သည်။

“မဟုတ်သေးဘူး ကိုထိုက်၊ ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူး၊ မလောနဲ့
မလောနဲ့”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ ကိုထွန်းစန်း”

“မဟုတ်သေးဘူး မဟုတ်သေးဘူး”

‘မဟုတ်သေးဘူး’ ဟူသော စကားအပြင် တခြားဘာမှ ပြောစရာရှာမတွေ့
သေးသော ကြောင့် ထိုသူစကားက လေထဲတွင် တွဲ လောင်းကြီးချိတ်နေ၏ ။ မျက်စိပြူး ပြူး
နှင့် လူက ထိုသူ့ကို ကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်စွာ ဖြင့် မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့လိုက်သည်။

တစ်စုံတစ်ရာ ပြောရန် ဟန်အပြင်တွင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ကက်ဆက်က
နောက်ထပ် အခွေသစ်တစ်ခွေ ပြောင်းလိုက်သော ကြောင့် သူတို့အားလုံး
အာရုံရွေ့လွဲသွားကြ၏ ။ မျက်စိပြူး ပြူး နှင့် လူက

“ဟေ့ကောင် ကိုထိုက် အဲဒီ အခွေက တစ်နေ့ကမှ ထွက်တာ လူသစ်တွေ
ချည်းပဲ ဆိုထားတာကွ။ ဒီအခွေမှ အော်လ်တာနေတစ်စစ်စစ်”

ဟု ထင်ကြေးပေးသည်။ ချက်ချင်း ပင်

“မဟုတ်သေးဘူးကွ”

ဟူသော မည် :မည် :ပိန်ပိန်လူ၏ အသံကိုပါ ကြားရလေသည်။

ဝိုင်းဘေးမှ မသိမသာ နားစွင့်ရင်း သူ ပြုံး ဖြစ်၏ ။

ဒီမြို့ ကလေးက လူတွေ ဟာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်တဲ့ကိစ္စ နဲ့

အိမ်သာတက်တဲ့ကိစ္စကို ကြာနိုင်သမျှ ကြာအောင် လုပ်ပြီး အရသာခံရေး အတွက်

ဇွဲသတ္တိအပြည့်နဲ့ ခိုင်ခိုင်မာမာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အဓိဌာန် ချထားပုံပေါ်တယ် ဟု သူ တွေ
:မိ၏ ။

ကိုယ့်မြို့ မှ အပျိုအရွယ် မိန်းကလေးတွေ ထူးထူးဆန်းဆန်း

ပျောက်ဆုံးသွားသည့်ကိစ္စကို လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း၊ ဆေးလိပ်ဖွာရင်း၊

သီချင်းနားထောင်ရင်း ပြောဆို ငြင်းခုံနေနိုင်သည်မှာ သည်မြို့ က လူတွေ ၏ စရိုက်ပဲလား။

ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်လုံးကို ဝေ့ကြည့်လိုက်၏ ။

စကားသံ ငြင်းခုံသံ ခုံကို လက်ဖြင့် ခေါက်၍ သီချင်းစည်းချက်သံ။ ဟင့်အင်း မ

ဖြစ်သင့်ဘူးဟု သူ့ စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်၏ ။ အထူးသဖြင့် သည်လိုညမျိုးမှာ ပေါ့။

လကွယ်ညတိုင်း မိန်းကလေး တစ်ယောက် (သို့ မဟုတ်) နှစ် ယောက်

ပျောက်သွားတတ်မှန်း သူတို့အားလုံး သိထားပြီးကြပြီပဲ။ ဒီညလည်း ကံဆိုးသူ မိန်းကလေး

(အနည်းဆုံး တစ်ယောက်) ရဲ့ အလှည့်ပေါ့။ သူ ကတော့ တွေ :ရင်းနှင့် ရင်ထဲတွင် တစ်ဆို

တင်းကျပ်လာသည်။ ဟေ့ လူတွေ ခင်ဗျားတို့ အားလုံး ဘာထိုင်လုပ်နေကြတာလဲ။

လူတွေ အားလုံး ကတော့ ကိုယ့်ခုံမှာ ကိုယ်ထိုင်နေကြသည်။

လက်ဖက်ရည် သောက်နေကြသည်။ ဆေးလိပ်ဖွာနေကြသည်။

သီချင်းနားထောင် နေကြသည်။ စကားပြောနေကြသည်။ ဘာကိုမှ တွေ :တောကာ

ဝမ်းပန်းတနည်း ခံစားနေမိဖို့မလိုဘဲ အရာရာသည် ရိုးရိုးသားသား မိရိုးဖလာဆန်စွာ

အသားကျချောမွေ့ နေပုံပေါ်၏ ။

တစ်ဖက်ဝိုင်းမှ မည် :မည် :ပိန်ပိန် နှင့် လူ၏ ‘မဟုတ်ဘူးကွ’ ဟူသော

အငြင်းစကားသံကို ကြားရလေသည်။

*

‘မဟုတ်ဘူးကွ’ ဟု ပြောရန် အမှန်တကယ်ပင် လိုအပ်ပါသည်။ မည် သည့်အရာ ဟုတ်နေသလဲ ဟု အဖြေတောင်းလာလျှင် တုံ့ပြန်ရန် အခက်အခဲ အနည်းအကျဉ်းရှိစေကာမူ မဟုတ်ဘူးဟူသော စကားလုံးကို တော့ ပြောရန်လိုအပ်ပါသည်။

ဤအရာသည် နှင်းဆီပန်းမဟုတ် စာအုပ်မဟုတ် ဘုတ်တလုတ် တောက်တဲ့ ကစားနည်း မဟုတ် အနီးတစ်ထည် မဟုတ် ဈေးသည်မဟုတ် ချိန်ခွင်မဟုတ် သင်မဟုတ်။ (အကယ်၍ သင်သည် မီးခြစ်တစ်လုံးကို လက်ညှိုး ထိုး၍ ထိုစကားများ ပြောနေခြင်း ဖြစ်ပါက ထိုအဖြေအားလုံးသည် တစ်ချိန်တည်းတွင် မှန်ကန်နေပါလိမ့်မည်) ‘မဟုတ်’တရားများ သည် ကျယ်ပြန့်စွာ မှန်ကန်ပြီး ‘အဟုတ်’တရားသည် တစ်ချိန်တည်း တစ်နေရာတည်းတွင် သာ မှန်ကန်တတ်သော သဘော ရှိ၏ ။

အကယ်၍ ဘုရားသခင်သော် လည်းကောင်း၊ အခြား တန်ခိုးရှင်တစ်ဦးဦးကသော် လည်းကောင်း သင့်ဆီသို့ ရောက်လာပြီး ‘ဒီကမ္ဘာလောကကို အပြီးတိုင် ဖျက်သိမ်းပစ်လိုက်ရမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ပိုကျယ်ပြန့်တဲ့ ကမ္ဘာတစ်ခု ထပ်ဖန်ဆင်းပေးရမလား’ ဟု မေးလာလျှင် ဘယ်လိုဖြေမည် နည်း။ အကောင်းဆုံး ကတော့ ‘မဟုတ်သေးဘူးကွ’ ဟု တစ်ခွန်းတည်းသာ ပြန်ဖြေလိုက်ပါ။

မပွင့်သေးသော ပန်းတစ်ပွင့်၏ ရနံ့က ပိုမွှေးကြောင်း ခံစားပါ။ မရှိတရားများ က လောကကို လွှမ်းမိုးထား ကြောင်း လမ်းတွင် တွေ့သမျှလူကို လိုက်ပြောပါ။ သင် အမြင်ကတ်သူ တစ်ယောက် ယောက် ရှိလျှင် ထိုသူသည် ဤကမ္ဘာတွင် မပေါ်ပေါက်သေးသော ဆေးအသစ်တစ်မျိုး ကို မှာယွင်းစားမိပြီး ဆံပင်တွေ ကျွတ်ကာ

ထိပ်ပြောင် ဖြစ်သွားသည်ဟု စိတ်ကူးယာဉ်ကြည့်ပါ။ ‘စိုးရိမ်ပူပန် သော ကခေတ်’ ဟူသော ဒဿန စာအုပ်ကြီးများ ထဲမှ စကား လုံးသည် စိတ်ကူးယာဉ်မှု တစ်ခု မဟုတ်ကြောင်း သင်တကယ်နားလည်ပြီဆိုလျှင် ‘မဟုတ်သေးဘူးကွ’ ကို မနက် အိပ်ရာထတိုင်း ရွတ်ဆိုယတြာချေပါလေ...။

*

ညသည် အမှောင်ကို ဆွဲငင်နေသော သံလိုက်တုံးတစ်တုံးနှင့် ပိုပိုတူလာ၏ ။ ပူလောင်သော နှင်းစက်တွေ ကျနေသည်လား။ အလင်းပါးပါးနှင့် မှုန်ဝေနေသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေး၏ အခင်းအကျင်းသည် ညထဲတွင် တစ်ခြမ်းမြုပ်ကာ ပျော်ဝင်နေသည်။

သီချင်းသံ တိုးတိုးလွင့်နေ၏ ။ အဆိုတော် တစ်ယောက် ယောက် ဖြစ်ပေလိမ့်မည် ။ ယောက်ျားလား.... မိန်းမလား....။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်နေသူများ ထဲမှ စကားသံ တီးတိုးတွေ ရောထွေး တွန်းထိုး လှုပ်ရှားကာ အမျိုး အမည် ခွဲခြားမရသော ဆူညံသံ တရူးပူ ဖြစ်နေ၏ ။ ဆေးလိပ်၊ စီးကရက်များ မှ ထွက်လာသော မီးခိုးငွေ့များ သည် သူတို့၏ ဦးခေါင်း အထက်နားတွင် တိမ်မည်းမည်း တွေ့ လို အုံ့ခဲနေကြ၏ ။

မကောင်းဆိုးရွား တစ်ကောင်က ထိုလူများ ကို အပေါ်စီးမှ အုပ်မိုးစောင့်ကြည့်နေသည်နှင့် တူ၏ ။ ခပ်ဝါးဝါး အလင်းဝါကြွင့်ကြွင့်နှင့် အမှောင်တို့ ရောထွေးနေသည့်ကြားတွင် လူမျက်နှာများ သည် ချောက်ချားစရာ ကောင်းလောက်အောင်တစ်ဝက်တစ်ပျက် နီရဲ ပူလောင်နေလေသည်။

သူ တစ်စုံတစ်ရာကို စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာ သက်ပြင်းချမိလေသည်။

“ဟာ....အစ်ကိုက ဒီရောက်နေတာကိုး၊ ကျွန်တော် က ဒီအချိန်ဆို အစ်ကို အိပ်နေလောက်ပြီထင်တာ...”

တစ်စုံ တစ်ယောက် က သူ့လက်မောင်းကို လှမ်းပုတ်ပြီး နှုတ်ဆက်သော
ကြောင့် သူ လှည့်ကြည့်လိုက် သည်။ ဆိုက်ကားသမား အသေးလေးကို တွေ့ရသော ကြောင့်
အံ့အားသင့်သွားရ၏ ။ (ဘာမှ အကြောင်း မည် မည် ရရ မရှိဘဲနှင့်) ဝမ်းလည်း
ဝမ်းသာသွားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ချိန်းဆိုမထားဘဲ ဆုံတွေ့ရခြင်းများ သည် လိုအပ်ချက်
နှင့် အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်တတ်ပါသည်။

“အသေးလေး လာ ထိုင်ကွာ။ မင်းက ဒီည လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
မလာတော့ဘူးလို့ ပြောထားတော့ ငါ့မှာ”

“ကျွန်တော် က ဟိုဆိုင် ဒီဆိုင်တွေ လျှောက်သွားရသေးတယ် အစ်ကိုရ။ ဒီည
ဘာများ ထူးမလဲလို့ လိုက်စပ်စုတာလေ။ ကျွန်တော် ဒီဆိုင် ပြန်ရောက်ရင် ညဉ့်နက်မယ်ဆိုတာ
သိလို့ အစ်ကို့ကို မချိန်းခဲ့တာ။ အခုပဲ ဆယ်နာရီ ထိုးနေပြီ။ ဒီအချိန်လောက်ကြီး အစ်ကို
အပြင်ထွက်လိမ့်မယ်လို့ ဘယ်ထင်ပါ့မလဲ။ အတော် ပဲ ၊ ဟေ့ကောင် စန်းလွင်
ဒီအစ်ကိုကြီးပေါ့ကွ၊ စောစောက ငါပြောတာ”

အသေးလေးက အတူပါလာသူ တစ်ယောက် နှင့် သူ့ကို မိတ်ဆက်ပေးရန်
ပြင်သည်။ ထိုအချိန်တွင် တစ်ဖက်ဝိုင်းမှ မုတ်ဆိတ်မွေး တိုနဲ့နဲ့ နှင့် လူက

“ဟေ့ကောင် အသေးလေး၊ ဟိုဘက်ဆိုင် ရောက်ခဲ့သေးလား၊ ဘာထူးခြားလဲ”

ဟု လှမ်းမေး၏ ။ အသေးလေးက

“အစ်ကို ခဏနေဦးနော်”

ဟု ပြောရင်း တစ်ဖက်ဝိုင်းသို့ ကူးသွားသည်။

သူ နှင့် စောစောက မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည့် စန်းလွင် ဆိုသော ကောင်လေးသာ
ကျန်ရစ်သည်။

“ကိုကိုမြင့်တို့ ကတော့ ဒီည တစ်ညလုံး ကင်းစောင့်မယ်လို့ ပြောနေကြတယ်။ ဦး
သက်နောင်တို့ လူကြီးပိုင်းတွေ လည်း ပါတယ်ဗျ”

ဟု တက်တက်ကြွကြွ ပြောနေသော အသေးလေး၏ အသံကို ကြားရ၏ ။

ဘီလူးကိစ္စပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည် ။

“မနက်က ပြောတဲ့ အစီအစဉ်ကော ဘယ်လိုလဲ လုပ် ဖြစ်လား”

“မသိဘူးများ အရက်ဆိုင် မှာ တော့ ဟိုလူတွေ စုနေကြပြီ။ သူတို့လည်း ဒီည ကင်းစောင့်မယ် ထင်တယ်”

“ဘယ်သူတွေ ပါကြဦးမှာ လဲ”

“အေး အဲဒီ ကောင်တွေ က မင်း ပြန်လာပြောဦးလေ ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ”

ဘာတွေ ပြောနေကြသည် မသိတော့။ အသေးလေး ကတော့ အတော် တက်တက်ကြွကြွ ဖြစ်နေပုံရသည်။ အင်း ဒီကောင်လေး မဆိုးဘူးပဲဟု တွက်မိ၏ ။

“မ ဖြစ်ပါဘူး ဦးသက်နောင် ကြီးက အလကားပါ”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မိမှာ လဲကွ ဘယ်အိမ်က မိန်းကလေးကို စောင့်ကြည့်ရမယ်ဆိုတာမှ ကြိုမစဉ်းစားထားဘဲ”

“မင်းတို့ အစီအစဉ် လောက်နဲ့တော့ မရနိုင်ပါဘူးကွာ လမ်း တိုင်းမှာ လူစေ့အောင်မှ မစောင့်တာ”

“လုပ်မနေပါနဲ့ကွာ”

“မဟုတ်သေးဘူး... မဟုတ်သေးဘူး...”

စသဖြင့် သူများ ပြောသမျှ စကားတိုင်းကို တစ်ဦးတည်း ခိုင်ခံငြင်းလိုက်... မပျက်ပျက်အောင် အပြစ်တင်လိုက် လုပ်နေသော မည် :မည် :ပိန်ပိန်နှင့် လူ၏ အသံကိုလည်း မပြတ်ကြားနေရ၏ ။

မည် သည့်အကြောင်းအရာ ဖြစ် ဖြစ်ထိုသူ၏ ပါးစပ်က သူများ ပြောလာသမျှကို

ငြင်းရန်နှင့် ဘာပဲလာလာ အကောင်းမမြင်နိုင်သည့်ဘက်က ကြည့်၍ ဝေဖန်ရန် အသင့်
ဖြစ်နေပုံရ၏ ။

ထိုသူ့ကို ဘုရားသခင်အတွက် ‘သွားကိုက်’ နေသည့်အချိန်တွင် ဖန်ဆင်းမိခြင်း
ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

*

အခန်း (၅)

သူတစ်ချက်ပြုး မိ၏ ။

“မပြည့်တဲ့အိုး ဘောင်ဘင်ခတ်” ဟူသော စကားပုံကို သတိရသည်။ ထိုသူသည် မပြည့်တဲ့အိုးလား... ဘယ်နှယ်ပါလိမ့်၊ ပြည့်နေတဲ့အိုး ဆိုရင်တော့ဘောင်ဘင်မခတ်တော့ဘူးပေါ့။ ဒီလိုလည်းပြောလို့မရသေး။ သွန်ပြီး မှာ က်ထားသော အိုး ဆိုလျှင်လည်း ဘောင်ဘင်မခတ်ဘဲ ငြိမ်နေနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား။

ရေပြည့်နေသည့် အိုးလား၊ သွန်ပြီး မှာ က်ထားသည့် အိုးလား ငြိမ်သက်နေရုံမျှဖြင့် တော့ ဘာမှ အပြတ်ပြော၍ မရပါ။

လောကကြီးတွင် ဘာကိုမှ အပြတ်ပြော၍ မရပါ။ လောကဆိုသည်မှာ မြေကြီးထဲတွင် မြုပ်နေသော အာလူးတစ်လုံး ဖြစ်ပါသည်။ ကဲ အာလူး တစ်ကိုက်လောက် စားကြည့်ရအောင်။

အသေးလေးက လက်ဖက်ရည်ပိုင်း အတော် များများ ကို လျှောက်သွားကာ ကြားလာရသမျှ သတင်းအတိုအစတွေ ကို လျှောက်ပြောပြီး အတော် ကြာမှ ပြန်လာသည်။ စန်းလွင်၏ ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး သူ့ကို လှမ်းပြော၏ ။

“အစ်ကို့ အကြောင်းတောင် စောစောက ဒီကောင်ကို ပြောထားသေးတယ်”

သူ စန်းလွင်၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စန်းလွင်က သူ့ကို ပြုံး ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြ၏ ။ ဒီကောင်လေး အတော် မျက်နှာချိုတာပဲဟု သူတွေ့ လိုက်သည်။ အသေးလေး နှင့် ရွယ်တူလောက်ပင် ရှိပေလိမ့်မည် ။ သူ စဉ်းစားနေခိုက်မှာပင် အသေးလေးက

“ဒီကောင်က ဈေးထဲမှာ တင် ဂိတ်ထိုးတာ အစ်ကိုရ။ မြို့ ဆင်ခြေဖုံး ဘက်ဆိုရင် ကျွန်တော့် ထက် ပိုနဲ့စပ်တယ်။ တကယ်လို့များ အစ်ကို့ အဖေက တည်းခိုခန်းမှာ မတည်းဘဲ တစ်နေရာရာမှာ ဝင်တည်းနေရင် ရှာရခက်မှာ စိုးလို့ ဒီကောင်ကို အကူအညီ တောင်းရအောင်

လိုလိုမည် မည် ပြောထားတာ”

သူ အံ့အားသင့်စွာ ဝမ်းသာမိသည်။ ရုတ်တရက် ပြန်ပြောစရာ စကားလုံးပင် ရှာမရ။ အသေးလေး၏ မျက်နှာကို တစ်လှည့်၊ စန်းလွင်ကို တစ်လှည့် သူ အကြာကြီး ကြောင်ငေးနေမိ၏ ။ သည် ကောင်လေးတွေ သူ့ကိစ္စကို သည်လောက် အလေးအနက်ထား ကူညီလိမ့်မည် ဟု သူ ထင်မထား။

တကယ်တမ်း ပြောရလျှင် သူ ကိုယ်တိုင်ကပင် လေးလေးနက်နက် သိပ်ရှိလှသည် မဟုတ်။ တည်းခိုခန်းတွင် မတွေ့လျှင် ဘာလုပ်ရမည် ကို အသေအချာ စီစဉ် စဉ်းစားထားခြင်း မရှိ။

“အေးကွာ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ။ မင်းတို့ကို အင်း ငါဘယ်လိုပြောရမလဲ တောင် မသိတော့ဘူး”

သူ့အသံတွေ ပင် နည်းနည်း တုန်ချင်နေသလား မပြောတတ်။ အင်း အရေး ထဲမှာ ငါက ပြဇာတ်ဆန်နေပြန်ပြီဟု တွေးမိ၏ ။ အသေးလေးက ရယ်ရယ်မောမောဖြင့်

“ကိစ္စမရှိပါဘူး အစ်ကို”

ဟု ပြောသည်။ စန်းလွင်က

“ကိုယ်မရောက်ဘူးတဲ့ နေရာတစ်ခုမှာ လူ တစ်ယောက် ကို တွေ့ အောင်ရှာဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ အစ်ကိုရာ။ မြို့ ခံအကူအညီ မရှိဘဲနဲ့ ဖြစ်ကို မ ဖြစ်ဘူး။ ဒီအတွက် ကျွန်တော် တို့ကို နည်းနည်း မှ အားနာစရာမလိုဘူး သိလား အစ်ကို”

သူ တကယ် အားကိုးရပြီမှန်း ယုံယုံကြည်ကြည် သိလိုက်သည်။ သူက

“အေးကွာ အသေးလေး ပြောသလိုပဲ။ ငါက တည်းခိုခန်းမှာ မတွေ့တော့ ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းကျောင်းမှာ ပဲ အဖေ သွားတည်းသလားလို့ စဉ်းစားနေတာ။ အဲဒါ ဘယ်လိုရှာရင် ကောင်းမလဲ လုပ်စမ်းပါဦး

“ဒီမြို့ မှာ က ဘုန်းကြီးကျောင်း သုံးကျောင်းရှိတယ် အစ်ကို။ အောင်မင်္ဂလာ

ရပ်ကွက်ထဲမှာ တစ်ကျောင်း၊ နောက်ပြီးတော့ ဟေ့ကောင် စန်းလွင် ပြောလေကွာ”

အခုမှ စရင်းနှီးကာစ ဖြစ်သော ကြောင့် စကားစရန် လေးနေသေးသော စန်းလွင်ကို အသေးလေးက တိုက်တွန်းလိုက်၏။ စန်းလွင်က

“ဒီလိုလုပ်လေ အစ်ကို၊ မနက်ဖြန် မနက် ကိုးနာရီ လောက်မှာ တည်းခိုခန်းကို ကျွန်တော် လာခဲ့မယ်။ အစ်ကို စောင့်နေ။ ပြီးမှ ကျွန်တော် ဆိုက်ကားနဲ့ပဲ အဲဒီ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ တစ်ကျောင်းပြီး တစ်ကျောင်း လိုက်ကြည့်ကြတာပေါ့။ တွေ့မှာ ပါ အစ်ကိုရာ ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့။”

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ အသေးလေးက စန်းလွင်ကို

“အဲဒါဆို အခု မင်းက အစ်ကိုကို တည်းခိုခန်း ပြန်ပို့လိုက်ကွာ။ ပြီးရင် ဒီကို ပြန်လာခဲ့ ကင်းစောင့်တဲဆီ သွားရအောင်”

ပြောပြီး တစ်ဖက်ပိုင်းဆီ ကူးသွားပြန်သည်။ အသေးလေးကို ကြည့်ရသည်မှာ ပါးစပ်ရော လူပါ နည်းနည်း လေးမှ ဂနာမငြိမ်။ စန်းလွင်က “အေးပါကွာ” ဟု ပြန်ဖြေလိုက်သော်လည်း ထိုင်နေရာမှ ထဟန်မပြင်။ တောင်ငေး မြောက်ငေး ငေးနေ၏။

အသေးလေးက မုတ်ဆိတ်တိုနံနံ နှင့် လူတို့၏ ဝိုင်းတွင် တွတ်တွတ် တွတ်တွတ် နှင့် ပြောနေပြန်သည်။ သူ့အကြောင်းတွေ လည်း ပါပုံရသည်ဟု တွက်မိသည်။ ထိုလူသုံးယောက် က သူ့ကို လှမ်းလှမ်းကြည့်သော ကြောင့် ဖြစ်၏။ အတန်ကြာအောင် ပြောနေပြီးထိုလူ သုံးယောက် က စားပွဲထိုးကို ခေါ်ကာ ပိုက်ဆံရှင်းဟန် ပြင်သော အခါကျမှ အသေးလေးက သည်ဘက်ပိုင်းသို့ ပြန်ကူးလာသည်။

“ဟာ စန်းလွင်၊ မင်း အခုထက်ထိ မသွားရသေးဘူး”

စန်းလွင်က ခါးတစ်ချက် ဆန့်လိုက်ပြီး

“အေးပါကွာ၊ အခုပဲ သွားတော့မလို့ ပြင်နေတာ”

ပြောသာ ပြောသည်။ မထသေး။ အသေးလေးက

“မင်းကလည်းကွာ အစ်ကို့ကို အားနာစရာကြီး။ နေတော့ကွာ ငါပဲ
လိုက်ပို့တော့မယ်”

သူက ‘ဟာ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ရပါတယ်ကွာ၊ အေးအေးဆေးဆေး လုပ်ပါ’
စသဖြင့် ဝင်ပြောရသည်။

ထိုအချိန်တွင် တစ်ဖက်ပိုင်းမှ လူသုံးယောက် အနက် မုတ်ဆိတ်တိုနဲ့နဲ့နှင့် လူက
.....

“အသေးလေးရေ သွားပြီဟေ့၊ မင်းညီသည်အတွက်ပါ ရှင်းပေးလိုက် ဖြီ”

ဟု လှမ်းပြောသည်။ ဪ ငါသောက်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ဖိုးကိုပါ
ပေးသွားသတဲ့။ သူ အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာ လှမ်းကြည့်မိသော အခါ ထိုလူသုံးယောက် က သူ့ကို
ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြုံး ပြနေသည်ကို မြင်ရ၏ ။ သူ ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်သွားမိပြီးမှ ပြန်ပြုံး
ပြလိုက်ရသည်။

ရင်ထဲတွင် နွေးခနဲ ဖြစ်သွား၏ ။

သည်လိုတော့လည်း သည်မြို့ က လူတွေ ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ သူ့ရင်ဘတ်ထဲကို မြို့
ကလေးက ခေါင်းနှင့် တိုးဝှေ့ဝှေ့သပ်ကာ ဝင်လာ၏ ။ ကြာကြာမြင့်မြင့် ရင်းနှီးပြီးသား
အရပ်ဒေသတစ်ခုသဖွယ် နှစ် လိုစွာ ခံစားမိလေသည်။

ည နံနက် ကမ်းစပ်တွင် လေပြည့်သည် ပင်လယ်လေဆန်ဆန် နွေးနေ၏ ။
မွှေးပျံ့သော အလင်းတန်းကို နှမ်းရ ရှိုက်ရသလို ထင် ချင်သည်။

အသေးလေး၏ ဆိုက်ကားပေါ် သူ ထိုင်မိသော အခါ စန်းလွင်က

“အစ်ကို မနက်ဖြန် မနက် ကိုးနာရီနော် စောင့်နေ”

ဟု လှမ်းအော်သည်။ အသေးလေးက

“ဟေ့ ကောင် စန်းလွင် မင်း ကိုကိုမြင့်တို့ဆီ သွားနှင့် ၊ ငါလိုက်လာခဲ့မယ်။
ဪ ဟေ့ကောင်၊ ဦးကျင့်စွမ်း ဆိုင်က အရက်တစ်လုံးလောက် ဝင်ဝယ်သွားဦး”

ဆိုက်ကားဘီးလိမ့်လာပြီး အတော် ဝေးဝေး ရောက်သည့်အချိန်တွင် သူက

“နေစမ်းပါဦးကွ၊ ညကြီး မိုးချုပ်မှ အရက်ပုလင်းက ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ကျွန်တော် တို့ပါ ဒီည ကင်းစောင့်ကြမယ်လေ”

*

ကောင်တာတွင် အိပ်ငိုက်နေသော လူဝကြီး မကြားအောင် ခြေဖော့နင်းပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ အင်း ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ဆန်လိုက်တာ။ ကိုယ့်ဘက်က လောကစောင့်တရားနှင့် ကိုယ်ကျင့် စာရိတ္တတို့ကို ဘာမှ မကျူး လွန်မိဘဲနှင့် သည်လို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်နေရခြင်းသည် တွေးကြည့်လျှင် အတော် ကသိကအောက် ဖြစ်စရာ ကောင်းပါသည်။

လောကစောင့်တရားနှင့် ကိုယ်ကျင့်စာရိတ္တတို့၏ တန်ဖိုးသည် နေရာလိုက်၍ ပြောင်းလဲသွားတတ်ပါသလား။

သူ ကတော့ ခိုးကြောင် ခိုးဝှက် နှင့် ပင် အပေါ်ထပ်ရှိ သူ့အခန်း ရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့ရ၏ ။

“ပူစီ မီ မီ မီ မီ ဒီကိုလာ ဒီကိုလာ”

စာကလေးသံလို ကျလီ ကျလီ အသံကလေး ထွက်လာရာ စကြိုထောင့်ဆီသို့ သူ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အဲ ဟိုကောင်မလေးပဲ။ ကြည့်စမ်း ခုထိ မအိပ်သေးပါလား။ သူ ပြုံး မိသည်။ ငါ ပြန်လာတဲ့အထိ စောင့်နေတာလား မသိဘူးဟု သူ အနည်းငယ် ဘဝင်မြင့်စွာ တွေးလိုက်၏ ။

ကောင်မလေးက သူ့ကို မကြည့်။ (တမင်တကာ မကြည့်ဘဲနေခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်) ကြောင်ကလေးကိုသာ တမီမီ နှင့် ခေါ်နေ၏ ။ စင်စစ် ခေါ်သာ ခေါ်နေသော

လည်း ကြောင်က ဘယ်မှ သွားသည်မဟုတ်။ သူမ၏ ခြေထောက်နှစ် ချောင်းကြားတွင် သာ လှည့်ပတ် တိုးဝှေ့နေခြင်း ဖြစ်သည်။

အင်း ဒီလို မသိမသာ အသံပေးတာ မိန်းမတွေ ရဲ့ မာယာတစ်မျိုးပဲ ဟု သူ တွေးလိုက်သည်။ ခပ်ကြောင်ကြောင် စာအုပ်တစ်အုပ်တွင် သူ ဖတ်ဖူးထား၏ ။ မာယာ လေးဆယ်ထဲက နံပါတ်ဘယ်လောက်လဲ ဆိုသည်ကိုတော့ မမှတ်မိတော့။ မေ့သွားပြီ။

ကောင်မလေးက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ကြောင်ကို ကောက်ယူ ပွေ့ချီလိုက်သည်။ အဲ အဲဒါလည်း မာယာလေးဆယ်ထဲမှာ ပါတာပဲ။ ဘာလဲ ကလေးငယ်ကို ပွေ့ချီခြင်း၊ နမ်းခြင်း၊ မြူခြင်း ဆိုသလား မသိဘူး၊ အင်း ဒီမှာ တော့ ကလေးပေါက်စ မရှိတော့ ကြောင်ကိုပဲ ပွေ့ချီရမှာ ပေါ့။ ဘယ်ရမလဲ ကောင်မလေးရာ မင်းလုပ်နေတာတွေ ငါ သိပါတယ်။

ကောင်မလေးက သူရောက်နေမှန်းသိသိနှင့် ခုထိ လှည့်မကြည့်သေး။ ကြောင်နှင့် အလုပ်ရှုတ်ချင်ယောင်ဆောင်နေသည်။ သူက အခန်းတံခါးသော့ကို လှည့်ဖွင့်လိုက်ပြီး အခန်းထဲသို့ မဝင်သေးဘဲ နေရာတွင် ပင် ရပ်လျက်က (အခန်းထဲ ဝင်သွားပြီးသည့် ဟန်မျိုးဖြင့်) တမင် အသံကျယ်ကျယ် ပြန်ဆောင့်ပိတ်လိုက်၏ ။

ကောင်မလေးက သူ ဝင်သွားပြီအထင်နှင့် လှမ်းကြည့်သည်။

ကောင်မလေးက အငိုက်မိသွား၏ ။ နှစ် ယောက် သား အဝေးမျက်လုံးချင်း အကြည့်ကြိုး ငြိနေသည်ကို အတော် ကြာအောင် သာယာနေ ဖြစ်ကြသည်။ နောက် ကောင်မလေးက သတိရသွားပြီး ရှက်စနိုးပြုံး ကာ မျက်နှာလွှဲဖယ် ထွက်သွား၏ ။ ကဲ မှတ်ထား၊ အခန်းတံခါးကို အသံကျယ်ကျယ်ပိတ်တာ ယောက်ျားတွေ ရဲ့ မာယာ နံပါတ်တစ် ပဲကွ။ ဘယ်စာအုပ်ထဲမှာ မှတော့ မပါဘူး။ မင်း နုပါသေးတယ် ချာတိတ်မရယ်။

သူ့ဘာသာသူ ကျေနပ်စွာ ပြုံး ရင်း အခန်းထဲဝင်၍ တံခါးပိတ်ကာ အိပ်ရာပေါ် ပစ်လိုချင်လိုက်သည်။

အတော် ကြာသည်အထိ အိပ်မရနိုင်သေး။ လက်ဖက်ရည် သောက်ထားကြသော ကြောင့် လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုကာမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်နေကြသူများ ၏ မျက်နှာ မုတ်ဆိတ်မွေး တိုနံနံနှင့် လူ၏ မျက်နှာ ပိန်ပိန်သေးသေးနှင့် အရာရာကို ငြင်းဆန်ဖို့ အပျက်ဘက်က တွေ့ဖို့ အသင့် ဖြစ်နေသူ၏ မျက်နှာ အသေးလေး၏ ပျာယီးပျာယာ မျက်နှာ မျက်နှာများ ။ နောက်မျက်နှာများ။

သည်မြို့ က လူတွေ အားလုံး၏ မျက်နှာတွင် အမျိုးအမည် မသိသော တစ်စုံတစ်ခု လိုအပ်နေသည်ဟု သူခံစားရ၏ ။ ဘာလဲတော့ မပြောတတ်။ တစ်ခုခု လစ်ဟာနေသည် ကတော့ သေချာသည်။ သူ့ အာရုံထဲတွင် ပေါ်လာသမျှ မျက်နှာအားလုံးသည် ခြောက်သွေ့ကျုံ့ရှုံ့နေသော ငရုတ်သီးစိမ်း ပိန်ပိန်လိုလို ကလေးများ နှင့် တူသည်ဟု အလိုလို အောက်မေ့လာမိ၏ ။ သူ သက်ပြင်းချမိသည်။ သည်မြို့ ကလေးသည် မြေဆီဩဇာ ညံ့ဖျင်းသော ငရုတ်ခင်းတစ်ခင်း ဖြစ်နေနိုင်ပါသည်။

သူ အာရုံကို လွှဲပစ်ဖို့ ကြိုး စားသည်။ စာဘုန်းကြီးမကလေး၏ ချစ်စရာကောင်းသော ပြုံး ကြောင်ကြောင် မျက်လုံးကလေးများ ။ ဒီကောင်မလေး နဲ့ မတော် တဆ ဖြစ် ဖြစ် ချစ်သူ ဖြစ်သွားကြဖို့ မလို အပ်ဘူးလား။ မနက် ကိုးနာရီမှာ စန်းလွင် လာခေါ်မယ်။ ကင်းစောင့်ကြမည် သူများ ထံသို့ သူ့စိတ်က ပျံ့လွင့်သွားပြန်သည်။ နောက် ဘီလူး။

ဖျတ်ခနဲ သူ့ စိတ်ကို တစ်ခုခုက နှိုးဆော်သလို ခံစားလိုက်ရ၏ ။ ဒီည အဖို့တော့ ပျောက်ဆုံးသွားရမယ့် ကံဆိုးသူ မိန်းကလေးဟာ ဒီကောင်မလေးကော မ ဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့လား။ တွေ့ မိလျှင် တွေ့ မိချင်း ရုတ်တရက် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်ကာ စိတ်ပူသွားသည်။

ခုတင်ပေါ်မှ ချက်ချင်း ဆင်းပြီး အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်သည်။ စောစောက ကောင်မလေး ရပ်နေရာ စင်္ကြံထောင့်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏ ။

ထိုနေရာတွင် ကောင်မလေး မရှိတော့။

*

မျက်စိနှစ် လုံး ပွင့်လာလာချင်း ခြင်ထောင်အမိုး ဖြူဖြူကို မြင်ရသည်။

ရုတ်တရက် မထ ဖြစ်သေး။ ဟိုလိုမ့်သည်လိုမ့် လုပ်နေလိုက်သေး၏ ။ ဗိုက်ထဲက အနည်းငယ် ဆာသလိုလို ခံစားရသည်။ အရေပြားအောက်မှာ အူတွေ တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေသည့် အထိအတွေ့ ကိုပင် သိနေရသည်ဟု အောက်မေ့ရ၏ ။

အင်း ဒီလိုပဲပေါ့ အူတွေ ရှိနေသရွေ့တော့ ဆာမှာ ပဲ။ လူလည်း ဆာတာပဲ။ ခွေးလည်း ဆာတာပဲ။ မျောက်တွေ ကြောင်တွေ ကြက်တွေ အခြားတိရစ္ဆာန်တွေ လည်း ဆာမှာ ပဲ။

‘အူမတောင့်မှ သီလ စောင့်နိုင်မည် ’ ဟူသော စကားပုံကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်သေး၏ ။ လူမှာ လည်း အူရှိသည်။ ခွေးမှာ လည်း အူရှိသည်။ သို့သော် သီလစောင့်ဖို့ ကတော့ လူသာလျှင် တတ်နိုင်သော ကိစ္စ ဖြစ်၏ ။ ခွေးကမစောင့်။ ထို့ကြောင့် ‘အူမတောင့်မှ သီလစောင့်နိုင်သည်’ ဟူသော စကားပုံသည် လူတစ်ပိုင်း ခွေးတစ်ပိုင်း ကောင်များ အတွက်သာ ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်သည်။

အား ငါ ဘာတွေ လျှောက်တွေ :နေပါလိမ့်။ စန်းလွင်က သည်နေ့ မနက် ကိုးနာရီတွင် လာခေါ်မည် ဟု ပြောခဲ့သည်ကို ပြန်သတိရလာ၏ ။ အင်း ငါ အိပ်ရာထဖို့ ကောင်းပြီ။ သူ ခြင်ထောင်ကို မတင်လိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းသည်။

စားပွဲပေါ်မှ လက်ပတ်နာရီကို ကောက်ကြည့်လိုက်သော အခါ ခုနစ် နာရီခွဲ။ သွားတိုက်ဆေးဘူး၊ သွားပွတ်တံနှင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါတို့ကို ဆွဲယူပြီး ရေချိုးခန်းဆီသို့ သွားရန် တံခါးဖွင့် ထွက်လိုက်၏ ။

မြန်းခနဲ သူ့အခန်းနားတွင် ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေသော ကောင်မလေးကို တွေ့လိုက်ရသော ကြောင့် အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူ လှမ်းပြုံး ပြလိုက်သော အခါ ကောင်မလေးက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏ ။

အင်း ဒီကောင်မလေးတော့ ငါ့ကို ငါးများသလို မျှားနေပြီဟု သူ တွေ့လိုက်သည်။ ကောင်မလေးရေ ငါဟာ ငါးပူတင်း တစ်ကောင်လည်း ဖြစ်နေနိုင်သကဲ့။ သည်းခြေတော့ ထုတ်မစားမိစေနဲ့ပေါ့။

*

သွားတိုက်နေရင်း ကောင်မလေးအကြောင်း ခေါင်းထဲရောက်လာသည်။ မနေ့ညက ကောင်မလေး ပျောက်သွားမှာ စိုးလို့ ပူပန်နေမိသလား၊ မရှိတော့ဘူးလား ဆိုသည်ကို အလျင်ဆုံး စိတ်က ရောက်သွားဖို့ ကောင်းတာပေါ့။ အခုတော့ ကောင်မလေးကို မြင်ရတာမှပင် ပူပန်ဖို့ သတိရတော့သည်။

သည်အတိုင်းဆို သိပ်တော့ မဟုတ်လှသေး ။ ရင်ထဲမှာ လေးလေးနက်နက် မရှိသလို ဖြစ်နေ၏ ။ ‘မြင်မြင် ချင်းပဲ ချစ်မိတယ်’ ဟူသော ပေါကြောင်ကြောင် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို သတိရမိသည်။ အင်း ဘာကို မြင်လို့ ချစ်မိ သွားပါလိမ့်။

ရေချိုးခန်းမှ ထွက်ထွက်ချင်း ဦးတင်ကြည်နှင့် တည့်တည့်တိုးသည်။ ပြဿ နာပဲ ဟု သူ့စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ ရေရွတ်လိုက်၏ ။ သည်ငတိကြီး ဘယ်အချိန်ကတည်းက ငါ့ကို ချောင်းနေသလဲ မသိဘူး။

သည်လောက် စကားကြော လေရှည်တတ်သည့် လူကြီးကို ငယ်ငယ်တုန်းက စကားပြောတတ်အောင် သင်ပေးလိုက် သည့် အဖေ နှင့် အမေ သာ ရှိသေးလျှင် သူတို့ အတော် ပင် နောင်တရကြလိမ့်မည် ထင်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော် အခုပဲ အဝတ်အစားလဲပြီး ထွက်ခဲ့မယ်”

“အေး အေး အန်ကယ် စောင့်နေမယ်”

သူ အခန်းထဲ ခပ်မြန်မြန်ဝင်ပြီး အဝတ်အစား လဲသည်။ ကိုးနာရီ ထိုးခါနီး မှ အပြင်ထွက်တော့မည် ဟု စိတ်ကူးလိုက်၏ ။ စန်းလွင် လာခေါ်မှာ နဲ့ အချိန်ကိုက်ပြီး အောက်ဆင်းသွားမှ ဟိုငတိကြီး စကားပြောချိန် သိပ်မရမှာ ။

သူ အဝတ်အစားများ ကို ခေါက်သည်။ အိပ်ရာခင်းများ ကို ဆွဲဆန့်သည်။ နောက် ပြီးသည် နှင့် သူ့မှာ ဘာမှ လုပ်စရာ မရှိတော့သလို ဖြစ်သွား၏ ။ အပြင်ထွက်ပြီး ဟိုစာဘုန်းကြီးမကလေးကို မျက်စိ အရသာ ခံကြည့်ရင် ကောင်းမလား။ သူ အခန်းတံခါးဆီသို့ ခြေဖျားထောက်ပြီး တံခါးကို ဟသည်ဆိုရုံ ဖြည်းဖြည်းကလေးဖွင့်ကာ အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်၏ ။

စကြိုထိပ်တွင် ရပ်နေသော ဦးတင်ကြည်၏ ကိုယ်လုံး ၀၀ဖိုင်ဖိုင်ကြီးကို မြင်လိုက်ရသော ကြောင့် ကမန်းကတန်း ပြန်ပိတ်လိုက်ရသည်။ နှုတ်မှ ခပ်တိုးတိုး ကျိတ်၍ ကျိန်ဆဲလိုက်မိ၏ ။ သေစမ်းကွာ ။ သည်ငတိကြီးက သူ့အခန်းကို စက္ကန့် နှင့် အမျှ ချောင်းနေပုံရသည်။ ကိုးနာရီ မထိုးမချင်း အခန်းထဲက တစ်လှမ်းမှထွက်ရန် မ ဖြစ်နိုင်တော့။

ဗိုက်ကလည်း ဆာလာသည်။ အာရုံကိုလွှဲရန် ပြတင်းပေါက်နား သွားရပ်နေလိုက်၏ ။ ခြံထောင့်မှ ငပင်ကြီးနှင့် ကြိုး လွှဲဒန်းတို့ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ နံနက်ခင်း နေခြည်က မြက်ခင်းပေါ် ကြည်လင်စွာ ဖြာကျနေ၏ ။ အလင်းတွေ လက်ပနေသော ကြောင့် မြက်ပင်စိမ်းစိမ်းကလေးများ မှာ ရွှေရောင် အနားတွေ ဖွာနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ ခြံစည်းရိုးပေါ်တွင် နားနေသော ငှက်ကလေး နှစ် ကောင်ကို မြင်ရ၏ ။ ရင်အုပ်ကလေးတွေ နီရဲနေကြသည်။ အမွှေးနုနု ရဲရဲကလေးတွေ ကို နှုတ်ခမ်းနှင့် တို့ထိပြီး နမ်းချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။

ထိုငှက်ကလေးတွေ သာ အခုလို အရွယ်အစား မဟုတ်ဘဲ လူထက် နှစ် ဆလောက်ကြီးနေလျှင်ကော သည်လိုနမ်းချင်စိတ် ဖြစ်လာပါဦးမလား ဟု သူ တွေးလိုက်၏ ။

နောက်ပြီးတော့ အကယ်၍ ငှက်တွေ သာ လူသား စားကြတယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ။

သေချာပါသည်။ ဘယ်လိုမှ ချစ်စရာကောင်းလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

သည်လိုသာဆိုလျှင် ‘အချစ်’ ဆိုသည်မှာ ကိုယ့်ထက် အားနည်းသော ကိုယ့်ကို အန္တရာယ်မပြုနိုင် (ဟု ယူဆရ) သော သတ္တဝါအပေါ်တွင် သာဓံစားရသည့်စိတ် ဖြစ်ပေလိမ့်မည် ။

စိတ်ချမ်းသာရေး နယ်မြေ ချဲ့ထွင်မှု ပါပဲလေ။ အားနည်းမည့် သူ၏ စိတ်ကို ဝင်ရောက်စီးနင်းတိုက်ခိုက်ပြီး (ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မသိလိုက်ဘဲ) ဂုဏ်ယူ အမြတ်ထုတ်ခြင်း တစ်မျိုးပေါ့။

ယောက်ျားများ က မိန်းမများ၏ စိတ်အားနည်းချက်အပေါ် အမြတ်ထုတ်သည်။ မိန်းမများ က ယောက်ျား၏ စိတ်အားနည်းချက်အပေါ် အမြတ်ထုတ်သည်။ သည်လိုပဲ နေထိုင်ကြတာ မဟုတ်လား။

*

အခန်း (၆)

ကိုးနာရီထိုးရန် ငါးမိနစ်အလိုတွင် သူ့အောက်ထပ်ဆင်းခဲ့သည်။

“လာ မောင်ရင် လာကွာ”

ဟု ဦးတင်ကြည်က ဆီး၍ နှုတ်ဆက်၏ ။ သူ ဒြပ်ဆီသို့ ဖျတ်ခနဲ

လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စန်းလွင်၏ ဆိုက်ကားကို မမြင်ရသေး။ ဦးတင်ကြည်က သူ့လက်ကို ဆွဲ၍ ဆက်တီခုံမှာ ထိုင်ခိုင်း၏ ။

“မနေ့ညက ဘာတွေ ဖြစ်သွားသလဲ မောင်ရင် သိလား”

သူ့စိတ်ထဲတွင် ချက်ချင်း တင်းခနဲ ဖြစ်သွား၏ ။ သူ တစ်မနက်လုံး

မေ့လျော့နေသော ဘီလူးကိစ္စက ခေါင်းထဲ ပြန်ဆောင့်ဝင်လာသည်။ အသက်ရှူမြန်လာ၏ ။ ဟင့်အင်း မသိဘူး အန်ကယ်ဟု ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ သူ့အသံကို သူ ပြန်ကြားရသည်ဟု မထင်၊ တစ်စုံ တစ်ယောက် က ကြားဝင်ပြောလိုက်သလိုလို သူ့စိမ်းဆန်နေ၏ ။

“မနေ့ညက ကမ်းနားရပ်ကွက်မှာ နေတဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက် ကို ဘီလူးဝင်စားသတဲ့”

ဘုရားရေ လက်စသတ်တော့ ဒီကိစ္စတွေ ဟာ တကယ် ဖြစ်နေတာပါလား။ ငါ ယုံကြည်ပစ်လိုက်ရတော့မယ်။ သူ တစ်စုံတစ်ရာကို ကြောက်သလိုလို ခံစားလိုက်ရ၏ ။ နှုတ်ခမ်းတွေ မှာ ဖြုန်းခနဲ သွေးဆုတ်ဖျော့ကျသွားမှန်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သိလိုက်သည်။

အရင်က သူများ ပြောသည့် စကားများ အပေါ်တွင် သာ ခံစားနေရသော ကြောင့် လား မသိ။ သိပ်လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ မ ဖြစ်၊ ရင်ဘတ်အတွင်း ၊ အနက်ဆီမှ မလာ။ အခုမှပင် အန္တရာယ်တစ်ခုခုက ကိုယ့်နှာသီးဖျားစပ်မှာ လာထိနေသလိုလို ။ ချောက်ချားမှု ၏ ရနံ့ကို ရှူ ရှိုက်ရပြီ။

“ဒီမြို့ က ကောင်တွေ ကလည်းကွာ တစ်ယောက် မှ အသုံးမကျပါဘူး။

ဒီရက်မှာ ဒါမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်ဆိုတာ သိလျက်သားနဲ့ ဘာမှ လုပ်ဖို့ စိတ်မကူးကြဘူး။ အားလုံး စောက်ပျင်းတွေ ချည်းပဲ”

ဦးတင်ကြည်၏ စကားတွေ က သူ့နားထဲတွင် ကြားတစ်ချက်၊ မကြားတစ်ချက်။ သူ့စိတ်တွေ လွင့်နေ၏ ။ မနေ့ညက ကင်းစောင့်နေကြမည့် အသေးလေးတို့၊ စန်းလွင်တို့ကို မျက်စိထဲ မြင်ယောင်သည်။ ဘာတွေ များ ဖြစ်ခဲ့ကြပါလိမ့်။ နောက် စိတ်က ဦးတင်ကြည်ဆီ ဖျတ်ခနဲ ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဒီမြို့ မှာ က လူပျင်းတွေ က များ တယ်ကွ။ ဘယ်သူမှလည်း အလုပ်ကို ထောင့်စေ့အောင် မလုပ်တတ်ကြဘူး။ မောင်ရင့်ကို မနေ့က လိုက်ပို့တဲ့ ဆိုက်ကားသမား ကောင်လေး သိလား။ အသေးလေးလေ၊ အေး အဲဒီ ကောင်ဆို ဟိုနေရာစပ်စပ် ဒီနေရာစပ်စပ် ပျာယာခတ်နေတာ၊ ဦးနောက်က”

အား သောက်ကျိုးနည်း အတင်းပြောတတ်တဲ့ ငတိကြီးပဲ။ ပြောနေလိုက်တာ တစ်ယောက် မှကို အကောင်းမကျန်တော့ဘူး။ သက်ပြင်းမှု တ်ထုတ်လိုက်ချင်စိတ်ကို အောင့်ထားရသော ကြောင့် ရင်ထဲတင်းကျပ်လာ၏ ။ ဒီငတိကြီးက သူများ ကိုသာ အသုံးမကျဘူး လျှောက်ပြောနေတာ၊ သူ ကိုယ်တိုင်ကကော ဒီလူကြီး သမီးပျောက်သွားတုန်းက ဖြစ်နေမယ့် မျက်နှာကို ငါကြည့်ချင်လိုက်တာ။

ပျောက်သွားသော သမီးအကြီးအကြောင်းကို စဉ်းစားမိရာမှ ချက်ချင်း စိတ်က သမီး အငယ်မလေးဆီ ရောက်သွား၏ ။ အဲ ကောင်မလေး ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်။ သူ့မျက်လုံးကို တစ်ချက်ဝှေ့၍ အကြည့်ဖြင့် ရှာလိုက်သည်။ စာဘုန်းကြီးမလေးကို လှေကားအဆင်းတွင် ကြောင်ကလေးပိုက်၍ ရပ်လျက်သား တွေ ရ၏ ။ ကောင်မလေးက သူ့ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ သူ့ ရင်ထဲ တစ်ချက်လှုပ်သွား၏ ။

ဦးတင်ကြည်က သူ့ ကို သတိမပြုမိ။ ပြောချင်သည်များ ကိုသာ တရစပ် လျှောက်ပြောနေသည်။

“နောက်ပြီး သန်းမြင့် ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း ရှိသေးတယ်၊

လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ပြီး ဟောင်ဖွာ ဟောင်ဖွာ လျှောက်ပြောနေတာ၊ မိန်းမလုပ်စာ စားလိုက်၊ မိဘဆီက လက်ဖြန့်တောင်းလိုက် နဲ့ ဘာအလုပ်မှ လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ရှိပါသေးတယ်ကွာ စန်းလွင် တို့ ဘာတဲ့ ဟိုကောင် ကျော်စိန်တို့လို ကောင်မျိုးတွေ"

သူ နားထောင်ရင်း စိတ်ညစ်လာသည်။ သူ မကြားဘူးသော နာမည် များ လည်းပါသေးသည်။ ငါ က ဘယ်နှယ့်လုပ် သိမှာ တုံး၊ မနေ့က မှ ဒီမြို့ ကို ရောက်တာဟု စိတ်ပျက်စွာ တွေ့လိုက်၏ ။ စန်းလွင်ဆိုသည် ကတော့ သူနှင့် မနေ့ညက တွေ့ .ခဲရသော ကောင်လေး ဖြစ်ပါလိမ့်မည် ။ ကျန်သူတွေ က ဘယ်သူတွေ ပါလိမ့်။

မနေ့ညက လက်ဖက် ရည်ဆိုင်တွင် တွေ့.ခဲရသော မျက်နှာများ ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်ရင်း နာမည် များ နှင့် တွဲ စပ်ကြည့်သည်။ ဟိုလူများ လား၊ အင်း သန်းမြင့် ဆိုတာကကော။ တကယ်တမ်းတွင် ဦးတင်ကြည် ပြောနေသူများ အားလုံး မနေ့ညက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် မလွဲမသွ ရှိနေခဲ့မည် တော့ မဟုတ်ပါ။

တွေ့ :ရင်း နှင့် မှ စန်းလွင်ဆီ စိတ်ရောက်သွားသည်။ ဒုက္ခပဲ ဒီကောင်ကလည်း ခုထက်ထိ မလာသေးဘူး။ မေ့များ မေ့နေပြီလား။ နာရီကို ကြည့်လိုက်သော အခါ ကိုးနာရီခွဲပြီး ငါးမိနစ်ရှိနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဦးတင်ကြည်ကလည်း စကားကို အသက်မရှူနိုင်အောင် မရပ်မနား ပြောနေ၏ ။

ဒီလူကြီး ပါးစပ်ထဲက လေတွေ ဘယ်နေရာကများ ထွက်ထွက်လာပါလိမ့်။ လှုပ်တုပ် လှုပ်တုပ် ဖြစ်နေသော ပါးဖောင်းဖောင်းကြီးတွေ ထဲ မှာ ငုံထားတာများ လား။ သူ့နားထဲတွင် တော့ စကားပြောသံများ သည် မသဲကွဲတော့ ။ တဖျစ်ဖျစ် မြည် နေသလို အသံမျိုးသာ ကြားရတော့သည်။

အင်း ဒီငါတို့ကြီးက အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်ဘဲ တစ်မြို့ လုံးရဲ့ အတင်းအဖျင်းတွေ သတင်းတွေ ကို ဘယ်လိုရပါလိမ့်။ သူ့ဟာ နှင့် သူတော့ ဟုတ်နေပေလိမ့်မည် ။ ကဲ အန်ကယ့်ဘာသာ အန်ကယ့်ပါးစပ် နဲ့ တရုတ်နှစ် သစ်ကူး မြောက်အိုး ဖောက်နေရစ်ပေတော့။ ကျွန်တော် သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး၊ လစ်တော့မယ်။ သူ

ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်သည်။ (မျက်လုံးကို တစ်ချက် ထောင့်ကပ်လိုက်ပြီး
စာဘုန်းကြီးမကလေးဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သေးသည်)

“ကျွန်တော် မြို့ ထဲသွားလိုက်ဦးမယ် အန်ကယ်။ ကျွန်တော့် အဖေကိစ္စလေး”

“ဟာ အေး၊ ဟုတ်သားပဲ။ အန်ကယ်တောင် မင်းကို မေးတော့မလို့ဟာကို
မေ့နေလို့။ ဘယ်လိုလဲ တွေ့ပြီလား။”

“မပြောတတ်သေးပါဘူး အန်ကယ်။ ဒီနေ့မှ ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်မေးကြည့်မလို့”

ပြောလည်း ပြောရင်း ကောင်မလေး ရှိရာဆီသို့ လည်း ခိုးကြည့်ရင်း သူ
ခြေလှမ်းကို ရွှေ့သည်။ ဦးတင်ကြည်က

“အေး အေး သွား၊ ဒါပေမယ့် အန်ကယ် ပြောတာ မမေ့နဲ့နော်။ ဒီမြို့ က
လူတွေ နဲ့ ဆက်ဆံရင် အင်မတန် သတိထားကွ။ တစ်မြို့ လုံးက ကောင်တွေ အားလုံးဟာ
တိရစ္ဆာန်သာသာလောက်ရှိတာ”

ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်၊ ကမ္ဘာတောရိုင်းတိရစ္ဆာန် ထိန်းသိမ်းရေး အဖွဲ့ကို ဒီမြို့
ဆီလာဖို့ ကျွန်တော် အကြောင်းကြားလိုက်ပါ့မယ်ဟု စိတ်ထဲက ပြောလိုက်သည်။

နောက် ကောင်မလေး ရှိရာဆီသို့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့် လိုက်ပြီး
လှည့်ထွက်ခဲ့၏ ။

*

မြကျွန်းသာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အပြင်ဘက်ထောင့် စားပွဲတွင် အခြားလူငယ်
သုံးလေးယောက် နှင့်အတူထိုင်ကာ တဟီးဟီး တဟားဟား လုပ်နေသော စန်းလွင်ကို
အတော် ဝေးဝေးကတည်းက လှမ်းမြင်ရသည်။ သူ စိတ်မတိုမိအောင် ခက်ခက်ခဲခဲ
ထိန်းလိုက်နိုင်သည့်တိုင် နည်းနည်း တော့ ကသိကအောက် ဖြစ်သွား၏ ။

“ဟေ့ကောင် စန်းလွင်၊ မင်း လာမယ်ဆိုလို့ ငါ့မှာ စောင့်လိုက်ရတာ ကွာ”

စန်းလွင် သူ့ကိုမြင်သော အခါ ပြာပြာသလဲဖြင့် ထိုင်ခုံ တစ်လုံး ယူပေးရင်း . .

“ဟုတ်တယ် အကို၊ ခုပဲ လာတော့ မလို့ ”

သူ သိပ်မယုံ၊ ဒီကောင် အကျင့်က သည်လိုပဲ ဖြစ်မည်။ တစ်နေရာရာတွင် ထိုင်မိပြီ ဆိုသည်နှင့် ကျောက်ချရပ်နားလိုက်သလိုပင် နည်းနည်း မှ ရွှေ့ချင်လှုပ်ချင်ပုံ မပေါ်။ သူများ ပြောသမျှ ထိုင်နားထောင်လိုက်၊ ငေးလိုက်၊ ဟီးဟီးဟားဟား လုပ်လိုက်နှင့် အချိန်ဖြုန်းဖို့ လူ ဖြစ်လာပုံ ရ၏။

အင်း သည်မြို့ ကလေးမှာ သည်လိုလူငယ်တွေ ဘယ်လောက်များများ ရှိနေဦးမှာ ပါလိမ့်။

“ အခုပဲ လာမလို့ အကိုရ။ ဒီမှာ ညက အကြောင်းတွေ ပြန်ပြောပြီး စကားကောင်းနေတာနဲ့၊ အကိုရော ညတုန်းက ဖြစ်သွားတဲ့ကိစ္စ ကြားပြီးပြီလား။ ”

သူ ချက်ချင်း စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ စန်းလွင်နှင့် အတူ ထိုင်နေကြသူများ ကို တစ်ချက် ဝှေ့ကြည့်လိုက်၏။

ညက စန်းလွင်တို့ အသေးလေးတို့ နှင့် အတူတူ ကင်းစောင့်သူတွေ ဖြစ်မယ်ဟု တွက်ဆကြည့်မိသည်။

ညက ကိစ္စကို ဦးတင်ကြည့် ပြောသလောက်သာ သူသိထားရသေးသည်။ ‘ သိပြီးပြီ ’ ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ထပ်နားမထောင်ရတော့မည် စိုးသော ကြောင့် . . .

“ဟင့်အင်း ... ငါမသိသေးဘူး ဆိုစမ်းပါဦးကွ ”

“ ညက ကမ်းနားရပ်ကွက်ထဲက ကောင်မလေး တစ်ယောက် ကို ဘီလူးဖမ်းစားသွားတယ် အကိုရဲ့ ”

“ ဟင် မင်းတို့ ကင်းစောင့် နေတဲ့ ကောင်တွေ က ဘာမှ မလုပ်ကြဘူးလား၊

ဘီလူးကိုကောတွေ့လိုက်သေးလား”

ပြောသာပြောလိုက်ရသော်လည်း စိတ်ထဲက အင်း ... ဒီကောင်တွေ ညက အရက်မူးနေကြမှာပါဟု အနည်းငယ် မကျေနပ်စွာ တွေးနေမိ၏။ ညက သူ့ကို တည်းခိုခန်းလိုက်ပို့ကာနီး ဟေ့ကောင် စန်းလွင် ကိုကိုမြင့် တို့ဆီသွားနှင့် ၊ ဦးကျင်စွမ်းရဲ့ ဆိုင်က အရက်တစ်လုံးလောက် ဝင်ဝယ်သွားဦးဟု မှာနေသော အသေးလေး၏ အသံကိုပါ ပြန်ကြားရသလိုလို အောက်မေ့သည်။ စန်းလွင်က ...

“ကျွန်တော်တို့ အစောင့်ကျတာက ဘူတာရုံလမ်းဘက်မှာ အစ်ကိုရ။ ကမ်းနားရပ်ကွက်မှာ စောင့်တဲ့ ကောင်တွေ နဲ့တော့ မတွေ့သေးဘူး။ နေဦး ... အစ်ကို ၊ ဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ကြားရသလောက်က ဘာမှတိတိ ကျကျ မရှိသေးဘူး။ ကောလဟာလတွေ များ နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီ ကမ်းနားဘက်သွားကြရင် မကောင်းဘူးလား။ အကိုသွားရှာ မယ့်ဘုန်းကြီးတွေ လည်း အဲဒီ ဘက်မှာ ဆိုတော့ လမ်းကြုံနေတဲ့ ဥစ္စာ”

သူက စိတ်ပါလက်ပါဖြင့် အေး ... သွားလေကွာ ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဒီဘီလူးကိစ္စကို တိတိကျကျ သိရမှ ဖြစ်မယ်ဟု သူ ဆုံးဖြတ်၏။ ဟုတ်တယ် ... သိအောင်လုပ်ရမယ်။ သူ့ကိုယ်သူ သတိပေးသလိုမျိုး စိတ်ထဲက ရွတ်ဆိုလိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ သူ မထမချင်း စန်းလွင်ကလည်း ဝိုင်းမှ ခွာဦးမည် မဟုတ်။ ဟိုလိုလို သည်လိုလို နှင့် အချိန်ဖင့်နေဦးမည် ကို သိသော ကြောင့် ဖြစ်၏။

စန်းလွင်က အတူနေကြသူများ ကို ကမ်းနားဘက် သွားလိုက်ဦး မယ်ကွာ ဟု ပျင်းရိပျင်းတွဲ နှုတ်ဆက်သည်။ သူကလည်း ရောယောင်ပြုံး ပြကာ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ စန်းလွင်က နှုတ်ဆက်ပြီးပြီးချင်း ဝိုင်းနားမှ မခွာသေး။ သူ့ကို သူငယ်ချင်းများ နှင့် မိတ်ဆက်ပေးနေပြန်သည်။

“အကို ဒါ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းတွေ ချည်းပဲ။ ကျွန်တော် နဲ့ ကော အသေးလေးနဲ့ပါ ခင်တာ။ လူရင်းတွေ လို သဘောထားလို့ ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မရှိတဲ့

အခါ အကူအညီလိုရင်လည်း တောင်းလိုရတယ်။ မှတ်ထား အကို သူက ညွန့်ဟန် တဲ့။ သူက ဇော်မောင်၊ ဒီ တစ်ယောက် က ရန်အောင်စိုး ”

သူက ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ နှင့် ပြောကာ ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြုံး ပြုံး ပြရ၏။
မျက်မှန်နှင့် ညွန့်ဟန် ဆိုသူက ကျွန်တော် တို့ကို ညီအစ်ကိုလို သဘောထားပါ ... ဘာညာ စသဖြင့် လျှောက်ပြောသည်။ ထိုသူမှာ လည်း ပြောစရာ စကားက များများ စားစား ရှိဟန်မတူ။
ပြောရင်းနှင့် ထိုနေရာမှာ ပင် လည်နေ၏။ ရန်အောင်စိုးဆိုသူ လူပုပု ညှက်ညှက်က “
ဟေ့ကောင် စန်းလွင် သတင်းထူးရင် ငါတို့ကို ပြန်လာပြောဦး ” ဟုမှာ နေသည်။

“အေးပါကွ၊ ဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ပဲ ပြန်ဆုံကြတာပေါ့။။ ဪ ...
ဟိုကောင်ကို တွေ့ ရင် ပြောလိုက်ဦး ”

“ စိတ်ချ ... မနေ့ညကဆို ... ဟာ ... မင်းကိုမေးနေ သေးတယ် ”

စကားတွေ အပြန်အလှန် ပြောရင်း မပြီးနိုင် မစီးနိုင် ရှည်လျား
နေပြန်တော့သည်။

“သွားမယ် ” ဟု နှုတ်ဆက်ပြီးသည့် နောက် နာရီဝက်ခန့်ကြာမှ ဆိုင်အပြင်သို့
တကယ်ရောက် ဖြစ်၏။

*

စန်းလွင်က ဆိုက်ကားကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့ ကားလမ်းမ အတိုင်း
နင်းလာခဲ့၏။ လမ်း၏ လက်ဝဲဘက် အခြမ်းတွင် ဈေးရုံသစ်ကြီးကို မြင်နေရသည်။ သို့သော်
ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့။။ ဈေးဝင်းအပြင်ဘက် ကားလမ်း မဘေး မြေကြီးပေါ်တွင် သာ
ဈေးဗန်းများ ချကာ ရောင် :နေကြသည်ကို တွေ့ ရ၏။

အသံတွေ ဗလုံးဗထွေးအော်ဟစ် ဆူညံနေသော

လမ်းဘေးဈေးတန်းကြီးကိုကြည့်ပြီး သူစိတ်ပျက်မိ၏။ ဝယ်မည် သူကလည်း
ဟိုဘက်လျှောက်လိုက် သည်ဘက်လျှောက်လိုက်၊တရန်းရန်း တလှုပ်လှုပ် တရွရွ၊ခြေ
ထောက်တွေ လှမ်းလိုက် ရွေ့လိုက်တိုင်း ဖုန်လုံးတွေ ဖွေးကနဲ ဖွေးကနဲ ထကာ မြေပေါ်
ချခင်းထားသော ဟင်းသီး ဟင်းရွက် ဗန်းများ ပေါ် လွှမ်းအုပ်သွားသည်။

ကန်စွန်းရွက်တွေ ချဉ်ပေါင်ရွက်တွေ ကို ကြည့်လျှင် အစိမ်းရောင် ဟု ပြော၍
မရတော့။ဖုန်တွေ လူးကာ ဝါညစ်ညစ် ဖြစ်နေကြ၏။ ငါးစိမ်းတွေ မှာ သွေး နှင့် ဖုန်မှုန့် သဲမှု
န့်တွေ ကပ်နေ လူးနေကြသည်။ ဘုရားရေ သည်မြို့ က လူတွေ က ဒီလို ဟင်းတွေ
ချက်စားပြီး ဘယ်လိုများ မဖျားမနာဘဲ နေနိုင်ကြပါလိမ့်။

ခြေဖြင့် အနင်းခံထားရသော ကြောင့် ပျော့ပြ ကြေမွနေသော ခရမ်းချည်သီးတွေ
မြေကြီးပေါ်မှာ ညစ်ပတ် ပေရေနေကြ၏။ အာလူးအပုပ်များ၊ ဂေါ်ဖီထုပ် မှ အနာများ ကို
လှီးထုတ် လွင့်ပစ်ထားသော အပိုင်းအစများ က လည်းပြန်ကျ ရှုပ်ပွနေ၏။

ဈေးသည်တို့ ကလည်း ဈေးဗန်းများ၊ မိုးကာ ပလပ်စတစ်စများ၊ ဝါးကပ်များ၊
ခြင်းတောင်းများ ဖြန့်ခင်းကာ အော်ဟစ်ရောင် ချနေကြသည်။ လူတွေ ကလည်း တိုးဝှေ့
တွန်းတိုးနေကြသည်။ ဆဲသံ ဆိုသံများ ကိုလည်း ကြားရသည်။

ဈေးသည် မိန်းမဝဝကြီး တစ်ဦးက ဆိုက်ကားပေါ်မှ ကုန်စိမ်းခြင်းတောင်းကြီးကို
မချရင်း ဟဲ့ ... ငါ့နေရာ ဦးထားတဲ့ စောက်ကောင်မတွေ အခုချက်ခြင်း ဖယ်ပေးဟု
အော်ဟစ်နေသည်။ ဈေးတန်း အစွန်းနားတွင် မိန်းမနှစ် ယောက် ရန် ဖြစ်နေပြီး
သတ်ပုတ်နေကြသည်။အင်္ကျီထဘီများ ပြတ်စုတ် လန်ထွက်ကုန်သည် အထိ နှစ် ယောက်
သား မြေကြီးပေါ်တွင် လှိမ့်နေ၏။ ထု၏။ ကိုက်၏။ ဆံပင်ကို စောင့်ဆွဲ၏။ လည်ပင်းကို
ညှစ်၏။ ဆယ်နှစ် သား ကလေး တစ်ယောက် ခရမ်းသီး တစ်လုံးကို အလစ်သုတ်ပြီး
ထွက်ပြေးသည်။ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွား၏။ လူကြီး တစ်ယောက် က ထိုကလေးကို ကုပ်မှ
ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။ ကလေးလေး၏ ပါးစပ်မှ ညစ်ညမ်းစွာ ဆဲရေး လိုက် သော
စကားတစ်လုံး ထွက်လာသည်။ ဈေးတန်း လမ်းဘေး မျက်လှည့်ဝိုင်းမှ လင်းကွင်းကို ဂျမ်း ...
ဂျမ်း ... မြည် အောင် ထုလိုက်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်ရင်း သူ အိုမင်း သွားသလို ခံစားရ၏။ မောပန်း ဆို့ ကျပ်လာသည်။ သူက စန်းလွင်ကို

“ဈေးရုံ အသစ်စက်စက်ကြီးကွာ ကောင်းလိုက်တာ။ ဒါနဲ့များ ဈေးသည်တွေ က အထဲဝင်မရောင် : ကြဘူးလမ်းဘေးမှာ ညစ်တီးညစ်ပတ်နဲ့ စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ။ ဈေးရုံထဲမှာ ကော ဘာတွေ ရောင် :သေးလဲ ”

စန်းလွင်က ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

“ဈေးရုံကြီးထဲမှာ ဘာမှ မရောင် :ဘူး အကို။ အခုမှ ဈေးရုံသစ်ကြီးက သူ့ကိုယ်သူ ရောင် :ကောင်းတုန်း ”

စန်းလွင်၏ စကားကို သူသိပ်နားမလည်။ သေချာအောင် သူထပ်မေး လိုက်သည်။ စန်းလွင်က

“အရင် ဈေးဟောင်းတုန်း ကတော့ အထဲမှာ ရောင် :ကြပါသေးတယ်။ အခု အကိုမြင်တဲ့ ဈေးရုံအသစ်ကြီး ဆောက်လိုက်တာ သန့်လည်းသန့်သွားတယ်။ ကောင်းလည်း အတော် ကောင်းသွားတယ်။ အဲ ဒါပေမယ့် ဆိုင်ခန်းတွေ က ဈေးကြီးတော့ ဝယ်မယ့်လူ မရှိဘူး။ အဲဒါကြောင့် ဈေးရုံသစ်ကြီးက ဘာမှ မရောင် :ဘူး။ သူ့ကိုယ် သူပဲ ရောင် :နေတယ်လို့ ပြောတာ ”

စန်းလွင်၏ စကားကို နားထောင်လိုက်မိသော ကြောင့် သူ ပိုမောလာသည်။ ဘာပြောရမှန်း မသိ။ တစ်ခုခုပြောမည် ဟုစိတ်ကူးပြီး ပါးစပ်ဟလိုက်သော အခါ ချက်ခြင်းပင် လျှာကလေး နှင့် ထိကာ ခြောက်သွေ့ သွား သည်။ ရေငတ်လာသည်။ နေကလည်း ပူလိုက်တာဟု သူတွေ :လိုက်သည်။

“အဲဒါနဲ့ပဲ လူတွေ လည်း လမ်းဘေးရောက်သွားတာပါပဲ အစ်ကိုရာ”

ဟု စန်းလွင်က စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်။ နေပူမှာ ပေါ့ နွေရာသီကိုး ဟု သူ အယောင်ယောင် အမှားမှား : တွေးရင်း စိတ်ကိုဖြေသည်။

*

ချောင်းရေရှိရာဘက်နှင့် နီးလာသော ကြောင့် လေကပို၍ သန့်သလိုလို၊ အေးစိမ့်သလိုလို အောက်မေ့ရသည်။ ငှက်တစ်အုပ် ခပ်နိမ့်နိမ့် ပျံသန်းသွားကြသည်ကို မြင်ရ၏။ သည်ကားလမ်းကြီး အတိုင်း ရှေ့ဆက်ဆင်းသွားပြီး ဘယ်ဘက်ကို အတော် လေးချိုး ဝင်လိုက်ရင် ချောင်းကမ်းပါးကို ရောက်သွားရောဟု စန်းလွင်က သူ့ကို ရှင်းပြသည်။ နံနက်ဆယ်နာရီ ကျော်ခါစပင် ရှိသေးသော ကြောင့် နေအလင်းသည် သိပ်စူးစူးလက်လက် မရှိလှသေး။ သူ ရင်ထဲ နွေးလာ၏။

မြို့ရဲ့ ဒီဘက်ပိုင်းမှာ အရက်ဆိုင်တွေ ပိုများ လာသလိုပဲနော် ဟု သူ က ပြောလိုက်သည်။ စန်းလွင်က ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ နံနက်ပိုင်းမှာ ပင် အရက်ဆိုင်တွေ ထဲမှာ တစ်ပိုင်းစ နှစ်ပိုင်းစ ဆိုသလို လူတွေ ရှိနေကြသည်ကို မြင်ရသော ကြောင့် သူ အံ့သြချင်သလို ဝမ်းနည်းချင်သလို ဖြစ်မိသည်။ အရက်သမား အမှားတစ်ထောင်ဟုသာ ပြောကြကြေးဆိုလျှင် ဒီမြို့ကလေး ကိုယ်တိုင်က အတော် ကြီးမားသော အမှား သီချင်းတစ်ခု ဖြစ်နေနိုင်ပေသည်။

“အရက်ဆိုင်တွေ များ တော့ ဘာ ဖြစ်သလဲ အစ်ကို”

ဟု စန်းလွင်က နားမလည်စွာ မေး၏။ သူ အနည်းငယ် စိတ်ညစ်မိတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ နောက်မှ

“ကောင်းတာပေါ့ကွ အရက်မူးရင် ကျွဲခိုးပေါ်တယ် ဆိုတဲ့ စကားပုံ

ရှိတယ်မဟုတ်လား။ မင်းတို့ တစ်မြို့ လုံးက အရက်မူးနေတော့ ဒီမြို့ မှာ ကျွဲအခိုးခံရမှာ ပူစရာမလိုတော့ ဘူးပေါ့ကွာ။”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ စန်းလွင် က တိုးတိုးကလေး ရယ်၏ ။

နောက် ညာဘက်လမ်းဘေးမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ရှေ့တွင် ဆိုက်ကားကို ထိုးရပ်လိုက်ပြီး ဆင်း၏ ။ “ဒဿ နသစ်” လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကို မြင်ရသည်။ ဆိုင်နာမည် က တယ်လုပါကလား ဟု သူ အောက်မေ့မိ၏ ။ အတွေ့ :အခေါ်သစ်၊ အမြင်သစ်တွေ ကို လိုလားနှစ် ခြိုက်တဲ့ သဘောပေါ့ ဟု လည်း စိတ်ထဲက အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ကြည့် နေမိသည်။ သို့သော် ဆိုင်းဘုတ်ကို အသေအချာ ထပ်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ “ဒ နသစ်” ဟူသော စာတန်း ပေါ်တွင် “အရဟံ” ဟူသော စာလုံးကို မြင်လိုက်ရသော ကြောင့် ရင်ထဲတွင် မအီမလည်ကြီး ခံစားလိုက်ရ၏ ။

ဘယ်နှယ့်လုပ် အတွေ့ :သစ် အမြင်သစ် ထွန်းကားနိုင်ပါတော့မလဲ၊ ဆိုင်းဘုတ်ရေး ထားတာကိုက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ပေါင်း ခြောက်ဆယ်လောက်က ဈေးရောင် :နည်း အဟောင်းကြီး ဟု သူ့ စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ ကဲ့ရဲ့ လိုက်၏ ။ သည်မြို့ ကလေးတွင် အဆီအငေါ့မတည့်တာတွေ အတော် များ ၏ ။

လူငယ် နှစ် ယောက် ထိုင်နေသော ဝိုင်းသို့ စန်းလွင်က ဝင်ထိုင်လိုက်၏ ။ သူကပါ စန်းလွင်ဘေးတွင် ရောယောင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

စန်းလွင်က

“ညတုန်းက ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ ကိုဝင်းကျော်။ ကင်းစောင့်တဲ့အထဲ ခင်ဗျားတို့ပါ ပါတယ် မဟုတ်လား။”

အရပ်ရှည်ရှည် နှင့် လူက နာခေါင်းကို တစ်ချက် ရှုံ့လိုက်သည်။

“ပါတာ ပေါ့ကွာ သိပ်ပါတာပေါ့။ ဒီဘက်မှာ ဦးစီးဦးဆောင် လုပ်မယ့်သူဆိုလို့ ဘယ်သူရှိတာ မှတ်လို့ ငါနဲ့ တင်ကိုကို နဲ့ပဲ ရှိတာ။ မင်းသိပါတယ် စန်းလွင်ရာ အရေး

ဟယ် အကြောင်းဟယ်ဆို ငါတို့ နှစ် ယောက် ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ ထွက်တာမဟုတ်ဘူး။ ငါတို့ဆို ”

“ခဏ ခဏလေး ကိုဝင်းကျော် ညကကိစ္စ ပြောပါဦး”

“အေးပါ ပြောမယ်လေကွာ ငါတို့ ဘယ်လောက် အကွက်စေ့စေ့ လုပ်တတ်တယ်ဆိုတာ မင်းအသိပဲ မဟုတ်လား။ ငါဆိုရင် ပြီးခဲ့တဲ့ လတုန်းက ကင်ဒို ဓါး တစ်ချောင်း သွားဝယ်ထားတာ။ ဓါးမှ တကယ့်အကောင်းစား ကင်ဒို အစစ်။ နှစ် သောင်းတောင် ပေးရတယ်။ ဒါနဲ့ ဓါးဝယ်တုန်းကတောင် ငါ့ဦးလေးက ပြောသေးတယ် ဒီလို.....”

စန်းလွင်က ကမန်းကတန်း လက်ပြပြီးတားသည်။

“ခဏနေပါဦး ကိုဝင်းကျော် ညက ဖြစ်တာကို အရင်ပြောပါဦး”

ဟု အလောတကြီးဝင်မေး၏ ။ ဘေးတွင် ထိုင်နေသော အသားညိုညိုအရပ်ပုပု နှင့် တင်ကိုကို ဆိုသူက

“ညက ဘီလူးက ငါတို့ လူငယ်တွေ ကင်းစောင့်နေတဲ့ ဘက်က ဝင်တာ မဟုတ်ဘူးကွ။ လူကြီးပိုင်းတွေ စောင့်နေတဲ့ အခြမ်းက ဝင်သွားတာ။ ဟင်း ငါ တို့ ဘက်ကသာ ဝင်လာရင် ဒီလို ဘယ်လွတ်မလဲကွာ။ သိတယ်မဟုတ်လား”

ဟု အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ပြောရင်း နံဘေးမှ ဝိုင်းကို မျက်စိ ထောင့်ကပ်၍ လှမ်းကြည့် အကဲခတ်လိုက်၏ ။ သူကပါ ရောရောင် ၍ တင်ကိုကို ကြည့်သော စားပွဲဘက် လိုက်ကြည့်မိသည်။ ထိုဝိုင်းတွင် အသက်ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်နီးပါး လူကြီးသုံးယောက် ထိုင်နေကြ၏ ။ တစ်ယောက် က မျက်နှာသုတ်ပဝါ အသေးကလေး တစ်ထည်ကို ပုခုံးပေါ်တင်ထားသည်။ တစ်ယောက် က မျက်မှန်ထူထူကို ချွတ်ကာ အိပ်ရေး ပျက်ထားသော ကြောင့် နီရဲနေသည့် မျက်လုံးများ ကို ပွတ်သတ်၏ ။

ဝင်းကျော်ကလည်း တင်ကိုကို ပုခုံးပေါ်မှ ကျော်၍ လူကြီးပိုင်းသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း

.....

“အဲဒီ ဘက်မှာ စောင့်နေတဲ့ လူကြီးတွေ ကလဲကွာ မပြောချင်ပါဘူး။

ဘီလူးဝင်လာတာတောင် မသိလိုက်ဘူးတဲ့”

တင်ကိုကိုက

“ဘယ်သိမှာ လဲ ဖဲရိုက်နေတာကိုး”

သူ နားထောင်ရင်း ပြုံး မိသည်။ ဒီလူ နှစ် ယောက် အတော် အတွဲ ညီတာပဲဟု အောက်မေ့လိုက်၏ ။ တစ်ဖက်ပိုင်းမှ မျက်မှန်နှင့် လူကြီးက သူတို့ဘက်သို့ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး

“ဟေ့ကောင်လေးတွေ ၊ ပေါက်ကရဲတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့။ ငါ ဆဲလိုက်ရ မကောင်းဘဲ ရှိတော့မယ်”

ဟု အသံမာမာဖြင့် လှမ်းပြောသည်။ တမင်ကြိုး စား၍ မာကျောကျော ပြောနေရသော် လည်း ထိုလူကြီး၏ မျက်လုံးများ တွင် မလုံမလဲ အမူအရာ ပေါ်နေ၏ ။ ပြောပြီးပြီးချင်းပင် ပြာပြာသလဲ မျက်စိ အကြည့်ကို လွှဲသွားသည်။

နံဘေးမှ ပုခုံးပေါ် မျက်နှာသုတ်ပဝါ တင်ထားသည့် အဘိုးကြီး ကတော့ ကျပ်တန်အနွမ်းတွေ တစ်ထပ်ကြီးကို ရေတွက်ရင်း ဖင်ပြန် ခေါင်းပြန် စီထပ်နေ၏ ။ အင်း ဖဲနိုင်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ နဲ့ တူတယ်ဟု သူ တွေ့ လိုက်မိသည်။

“မင်းတို့ ကျတော့ တရုံးရုံး နဲ့ အရက်သောက်နေကြပြီးတော့”

မျက်မှန် နှင့် လူကြီးက မကျေနပ်သလို အတွတ်တွတ်ရွတ်နေ၏ ။ ထိုသို့ ပြန်စွပ်စွဲလိုက်သည်ကပင် သူတို့ ဖဲရိုက်ကြောင်း ဝန်ခံသလို ဖြစ်သွားသည်ကို ထိုလူကြီးသတိမထားမိ။ သူ့ ဘေးက နားထောင်၍ ရယ်ချင်လာ၏ ။ ဝင်းကျော်က

“ဘာ ဖြစ်လဲဗျာ လူငယ်တွေ ပဲ။ နည်းနည်း ပါးပါးတော့ ရှိမှာ ပေါ့”

တင်ကိုကိုကလည်း တဝှေ့ဝှေ့ နှင့် ဝင်ပြော၏ ။ ဟိုဘက်ပိုင်းနှင့် သည်ဘက်ပိုင်း ပါးစပ်ထဲ တွေ့ ကျောပြောရင်း ငြင်းခုံနေကြသည်ကို နားထောင်ရင်း သူပါ ပျော်သလိုလို

ဖြစ်လာသည်။

*